

๑๖๗

คำค้นนั้น ลมวสันต์มาเยือน เล่ม 2

เฟิ่งหลิวซูโต 风流书呆

เขียน

หิ่งอัน

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ กั ญ

อวี๋เซียงไม่สนว่าพี่ชายจะอ่านจบหน้าแล้วหรือยัง
เอื้อมมือพลิกหน้ากระดาษให้เขา พุดไม่ช้าไม่เร็ว
“ข้างรู้จักพุดเหลือเกิน ให้อภัยไม่ให้อภัยอันใดกัน
ถ้าข้าไม่ให้อภัยเจ้า ท่านแม่คงร้องไห้จนน้ำตาท่วมจนโนหวแน่
ไม่จำเป็นต้องอ้อมค้อม จงแจ้งมาเถิดว่าวันนี้มาด้วยเรื่องใด”
- เฟิ่งหลิวซูโต

คำนำสำนักพิมพ์

คำคินนั้น ลมวสันต์มาเยือน ดำเนินมาถึงเล่ม 2 แล้วนะคะ เนื้อเรื่อง
ในเล่มนี้ก็กล่าวถึงความรักฉันพี่น้องที่พระเอกของเรา อวีผีนเทียนอยากให้
แปรเปลี่ยนเป็นความรักของหนุ่มสาว ทว่ากว่าอวีเซียงและอวีผีนเทียน
จะยอมรับหัวใจตัวเอง ก็ต้องฝ่าฟันอุปสรรคนานา

ติดตามความสนุกสนาน ชวนลุ้น ชวนเอาใจช่วยพระเอกนางเอก
ของเราได้ในเล่มเลยค่า

อ.สม

“พี่ใหญ่ หากข้าและพี่สาวผู้นั้นตกน้ำพร้อมกัน
ท่านจะช่วยผู้ใดก่อนเจ้าคะ”
เหตุใดถึงถามคำถามนี้ หวงเขาหรือ
อวีผິ่นเหยียนไม่ตอบคำถาม ก้มหน้าอ้มกับตนเอง
นิ้วเล็กที่เคาะบ่ารัวขึ้นกว่าเดิม ตั้งว่าถ้าไม่ได้รับคำตอบจากเขา
นางจะไม่มีวันหยุดเคาะนิ้วอย่างเด็ดขาด
อวีผິ่นเหยียนหมุนตัวกลับมา รบร่างบางเข้ากอด
เคาะนิ้วที่สันจมูกนาง “แน่นอนว่าต้องช่วยเจ้า”
“แล้วหากข้ากับท่านแม่ตกน้ำพร้อมกัน ท่านจะช่วยผู้ใดก่อนเจ้าคะ”
อวีเซียงจ้องตารอคำตอบ
“แน่นอนว่าต้องช่วยเจ้า” อวีผິ่นเหยียนตอบกลับรวดเร็ว
ดวงตาคู่คมเป็นประกายระยับ
เขาขอบใจให้เซียงเอ๋อร์หวงเขาเหลือเกิน

48

วันมงคลปลายเดือน มาเยือนอย่างรวดเร็ว สุธยีนผู้เฒ่าให้พ่อบ้านใหญ่ของจวนสองคนนำขบวนไปรับคุณหนูสายตรงอีกคนของจวนหย่งเล่อโหวที่อารามสุ่ยเยวี่

คดีชาวยรัชทายาทคลอดก่อนกำหนดได้ตัวคนบงการแล้ว ตกกลงให้บ้านเดิมของชายองค์ชายรองเป็นผู้รับความผิดไป แม้องค์ชายรองจะไม่ยอมรับผิด แต่ก็ถูกฮ่องเต้ลงโทษให้จองจำในคุกหลวงตลอดชีวิต ชายองค์ชายรองและครอบครัวถูกตัดสินโทษประหารชีวิต ซึ่งจะกำหนดวันลงดาบในภายหลัง

หลังจากนั้นเป็นคดีทุจริตภาษีเกลือหลวงเมืองหยางโจว ขุนนางใหญ่ผู้น้อยในหยางโจวรวมหัวกันทุจริตเป็นยอดเงินกว่าสามพันหมื่นตำลึง ถือเป็นรายรับสิบปีเต็มของท้องพระคลังหลวงฮ่องเต้พิโรธอย่างยิ่ง มีรับสั่งให้องครักษ์หลงหลินสืบหาตัวคนบงการทันที

ที่สมควรประหารเก้าชั่วโคตรจงประหารเก้าชั่วโคตร ที่สมควรริบทรัพย์ยึดตำแหน่งและเนรเทศจงทำที่กล่าวมา ห้ามเห็นแก่ความสัมพันธ์ส่วนตัวผ่อนหนักให้เป็นเบาอย่างเด็ดขาด

ปลายเดือนนับเป็นช่วงลมฝนตกหนักที่สุด ไม่ต้องพูดถึงจวนหลังใหญ่

ที่ปิดประตูหน้าต่างแน่นหนา แม้กระทั่งผู้คนที่เดินผ่านไปมาบนถนนยังน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด มีเพียงลานประหารที่ตลาดผักไซ้ชื่อไซ้วเท่านั้นที่คึกคักครื้นเครง ทุกวันต้องมีศิระระฆุกบับน้อยน้อยสลับหัว นักโทษจำนวนนับไม่ถ้วนถูกขังในคุกของหน่วยหลงหลิน เสียงโหยหวนด้วยฎกรรมมาดั่งแว้วมาตามสายลมเกือบทุกทิวา

อวี๋ผิ่นเหยียนที่งานรัดตัวไหนเลยจะจดจำเรื่องราวของเส้นเมี้ยวฉีได้ เขาออกจากจวนแต่เข้าตู่ไปจัดการงานราชการ

ซูหยินผู้เฒ่าเห็นว่าใกล้ถึงเวลาแล้ว เดินมารอรับขบวนที่ลานกว้างหน้าประตู กลับเห็นอวี๋เซียงมานั่งรอก่อนแล้ว ห่างไปไม่ไกลมีกองไฟจุดอยู่ ซูหยินผู้เฒ่าพอใจอย่างยิ่ง ไซ้แล้ว ดาวหายนะอย่างเส้นเมี้ยวฉี ก่อนเข้าจวนต้องใช้อุณหภูมิร้อนเผาไล่ความชื้นคร้ายออกไปก่อน

หลินซื่อตามมาทีหลัง จัดผมจัดกระโปรง สีหน้าท่าทางตื่นตันดีใจไล่จินหม้วมัวออกไปตู่ที่ถนนใหญ่

“มาแล้วๆ คุณหนูมาแล้วเจ้าค่ะ!” จินหม้วมัวกระหืดกระหอบ ด้านหลังมีกลุ่มสาวใช้ร่างใหญ่หอบหิ้วหีบลังเดินตามเข้ามา

เส้นเมี้ยวฉีกล่าวขานขึ้นเป็นมวยเมฆาเคลื่อน ปักปิ่นทองคำอันโต สวมเสื้ออ่าว¹ ผ้าไหมสีขาวหิมะและกระโปรงยาวเข้าชุดกัน เดินละล่องเสมือนเหยียบปุยเมฆเข้ามาที่ละก้าวๆ งดงามอ่อนหวานดูสวยงามน้ำไหล สง่างามราวกับลมจากสวรรค์อย่างไรรายนั้น

ระยะเวลาสั้นๆ เพียงครึ่งเดือน เส้นเมี้ยวฉีสละคราบบุตรสาวพ่อค้าทั้งจนสิ้น กลายเป็นคุณหนูสายตรงของจวนโหวไปเสียแล้ว

ไม่เพียงหลินซื่อที่ภาคภูมิใจ ซูหยินผู้เฒ่าเองก็อดพยักหน้าไม่ได้ เช่นนี้สิ่งถึงจะเป็นหน้าเป็นตาให้จวนโหว

นัยน์ตาคู้งามของเส้นเมี้ยวฉีกวาดมองกลุ่มคนที่มารอรับ มองผ่าน

---

¹ เสื้อตัวนอก แขนเสื้อกว้างแล้วสอดเข้าตรงข้อมือ สบเสื้อทับกันหรือผ้าหน้ากัลดกระดุม มีทั้งแบบตัวสั้นและตัวยาว

อวี๋ซืออวี๋ซึ่งยิ้มกว้างเต็มดวงหน้าเลยไปยังเด็กสาวบนรถเข็น ในใจเกลียดชังจนแทบระงับอาการไว้ไม่อยู่

นับจากวันที่ได้พบฐุหยินผู้เฒ่าและหลินซือ นางสอบถามเรื่องของอวี๋เซียงจากจินหมัวมั่ว รู้ว่าอวี๋เซียงพิการขาเดินไม่ได้ตั้งแต่อายุสิบขวบ หัวแข็งไม่ยอมคน ผิดกับโบหน้างามลุ่มเมือง และที่สำคัญที่สุด ฐุหยินผู้เฒ่าและอวี๋ผินเหยียนรักใคร่ตามใจนางอักโข

เดิมเส้นเม็ยวณิคิดว่าอีกฝ่ายไม่มีทางเทียบความงามกับตนได้ หรือมากที่สุดอาจแข่งงามพอ ๆ กัน นั่นเพราะแต่เล็กจนโตตนได้รับคำชมเรื่องรูปโฉมมาไม่น้อย อย่างเท้าก้าวไปที่ใดล้วนโดดเด่นเป็นจุดสนใจทุกที่ ทว่าวันนี้เมื่อเห็นอวี๋เซียงด้วยตาตนเอง เหมือนคำว่า “งามลุ่มเมือง” ของจินหมัวมั่วจะไม่เกินจากความจริง เมื่อพิจารณาดูให้ดีคล้ายคำว่า “งามลุ่มเมือง” จะยังไม่เพียงพอที่จะใช้บรรยายความงามของอวี๋เซียง

เด็กสาวนั่งอยู่บนรถเข็นไม้สี่เข้มน มือหนึ่งวางบนเข่า อีกมือยกขึ้นทำคาง นัยน์ตากลมโตดำขาวตัดกันอย่างชัดเจนจ้องมองมา แววดตาเป็นประกายระริกเมื่อล้อแสงตะวัน ผิวขาวละเอียดยิ่งกว่าหิมะ ขนตาวาวหนาเป็นแพสิดำขลับ ยังมีคิ้วที่ทั้งเรียวบางและได้รูปสวย นับเป็นสตรีที่มีเครื่องหน้าทั้งห้ารับกันอย่างพอเหมาะพอเจาะ ยังไม่นับเสน่ห์เย้ายวนชวนให้บุรุษหลงใหลของนาง

“งามลุ่มเมือง” สามพยางค์จะบรรยายความงามของอวี๋เซียงหมดได้อย่างไร มองมุมหนึ่งเป็นความงามที่ดูต้นเก็ร็ยวกราด มองอีกมุมกลับเป็นความงามที่เยือกเย็นห่างไกลความเป็นจริง รู้แต่นางโดดเด่นเหนือผู้ใด เส้นเม็ยวณิยังมองยิ่งรู้สึกหายใจติดขัด

อวี๋เซียงคือคนที่เส้นเม็ยวณิเห็นว่าเป็นศัตรู เด็กสาวอดที่จะนำทุกสิ่งทุกอย่างที่มีออกมาเปรียบเทียบไม่ได้ เดิมคิดสงสัยมาตลอดว่าตนด้อยกว่าอวี๋เซียงอย่างไร โดยเฉพาะช่วงเวลาแห่งความยากลำบากในอารามสุขเยวี่ครึ่งเดือนนั้น เมื่อเห็นเองกับตาถึงได้รับคำตอบในที่สุด ต่อให้อวี๋เซียงพิการเดินไม่ได้ ตนก็มีอาจมีกลิ่นอายสูงศักดิ์ยากจะเอื้อมถึงอย่างนาง

เส้นเมืงวฉีมีกล้ำมอ้งซำเป็นรอบที่สอง เพราะใจว่าวุ่นผีเท้าถึงได้ลับสน
ไปด้วย เดินเข้าใกล้กองไฟ กลิ่นควันฉุนฉมูกจึงเรียกสติกลับคืนมา

เป็นเวลานั้นที่เสียงทำความเคารพดังขึ้นด้านนอก

เส้นเมืงวฉีหันกลับมอ้ง ถึงได้เห็นอวีฝิ่นเหยียนสีหน้าเฉยชาเดินใกล้
เข้ามา มือถือกระบี่เล่มใหญ่ ร่างสูงยังสวมชุดขุนนางสีแดงเข้มซึ่งคล้ายว่า
จะเข้มกว่าปกติ รอยเป็ยกขึ้นที่ปลายชุดทำให้สีแดงที่เข้มอยู่แล้วแทบเปลี่ยน
เป็นสีดำ กลิ่นคาวโลหิตคละคลุ้งไปทั่ว

สายลมพัดโชยมา แม้จะหอบกลิ่นหอมของบุปผานับร้อยที่แบ่งบาน
เต็มสองข้างทางมาด้วย แต่ก็ยังทำให้ผู้คนที่ได้กลิ่นขนลุกชัน

เส้นเมืงวฉีก้มลงมอ้งหยดน้ำบนทางเท้าสีอ่อนที่ร่วงจากปลายชุดเขา
ถึงพบว่าแท้จริงแล้วชุดของชายหนุ่มมิได้เป็ยกน้ำ แต่เป็ยกโลหิตต่างหาก
เพราะเพิ่งสังหารคนมา กลิ่นคาวโลหิตถึงได้คละคลุ้งเช่นนี้ใช่หรือไม่

เส้นเมืงวฉีทวนนึกถึงวันคืนที่ผ่านผันในคุกของหน่วยหลงหลิน แข็งขา
พลันอ่อนแรง

ทว่ายามนั้นนางเดินมาถึงหน้าประตูจวนหย่งเล่อโหวแล้ว ฉินหมัวมัว
เตือน “คุณหนู สมควรก้าวเท้าข้ามกองไฟได้แล้วเจ้าค่ะ”

เส้นเมืงวฉียกเท้าตามคำสั่งที่ได้ยิน เพราะสติยังไม่กลับคืนมา เขา
อีกข้างที่ยืนอยู่บนพื้นจึงไม่มั่นคง เด็กสาวยืนโง่งเงน เปลวเพลิงลามเลีย
กระโปรง

อวีฝิ่นเหยียนสาวเท้าเร็วก้าวเข้ามา ใช้ผ้าติดับไฟให้น้องสาว เขม่า
ควันเบื้อนดวงหน้าของเธอ

“พี่ใหญ่ ไบหน้าท่านเลอะหมดแล้ว” อวีเซียงร้องเสียงดัง กวักมือ
เรียกเขาเข้ามาเพื่อจะเช็ดหน้าให้

เพราะเขม่าควันไม่ย่ำต่อการทำงานสะอาด ยิ่งเช็ดกลับยิ่งเลอะ
อวีเซียงยิ้มตาหยี พยายามเช็ดหน้าชายหนุ่มให้เกลี้ยงที่สุด

อวีฝิ่นเหยียนไม่รังเกียจคราบสกปรกแม้แต่น้อย จ้องริมฝีปากสีสด
ที่กำลังแยมยิ้มของเด็กรสาวตาไม่กะพริบ จนครู่ใหญ่ถึงได้หันกลับมอ้งเส้น-

เมื่อวานีที่ยืนกระโปรงใหม่เป็นรูปหน้าประตูล้วน

กองเพลิงมอดแล้ว สูหยินผู้เฒ่าตวาดเสียงดัง “เหม่อมองอันใดกัน ฟันเพื่อกันหมดแล้วหรือ เพียงเพลิงนิดหน่อยจำต้องอะอะไว้วายเช่นนี้ ด้วยหรือ ยังไม่รีบพาคุณหนูไปเปลี่ยนชุดอีก!”

หลินซื่อเซ็ดน้ำตา รีบประคองบุตรสาวที่ยืนเหม่อลอยกลับเรือนไป เปลี่ยนชุด

กลิ่นเหม็นของควันไฟยังติดปลายจมูกนาง สูหยินผู้เฒ่าถอนหายใจ รดกองเพลิง มาพร้อมดาวหายนะจริงดังคาด แม้กระทั่งกองไฟขับไล่ความชั่วร้ายก็ยังใช้ไม่ได้

คิดเช่นนี้ สูหยินผู้เฒ่าสั่งหวานชิว สาวใช้รุ่นใหญ่ของเรือนหลัก เสียงเข้ม “จงไปบอกคุณหนูเมื่อวานีให้อาบน้ำแช่ใบส้มโอก่อนค่อยไปพบข้า ที่เรือนหลัก”

หวานชิวรับคำ รีบตามไปถ่ายทอดคำสั่ง

“เหยียนเออร์ เจ้าเองก็ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเถิด ดูลิ เลอะไปหมด ทั้งตัวแล้ว” น้ำเสียงเหน้อยหน่าของสูหยินผู้เฒ่าถึงได้เปลี่ยนเป็นเจ็บปวดใจ ไม่นานมานี้หลานชายของนางได้รับมอบหมายให้ดูแลสองคดีใหญ่ ลืมตาตื่น ต้องรีบออกจากจวนไปตัดหัวนักโทษ เฮ้อ! หากไม่ใช่เพราะโหดเหี้ยมไร้ใจแล้ว ท่านย่าผู้ชรา มารดาสติเลอะเลือน และน้องสาวทั้งหลายของเขา คงกลายเป็นเนื้อก้อนใหญ่รอให้ท่านลุงท่านอาเหล่านั้นขย้ำแน่ ประหนึ่งเบ๊องบน จะลิขิตให้หลานชายนางเดินทางสายนี้จริง ๆ

อวีผืนเหยียนพยักหน้ารับ เห็นรถน้องสาวเข้าไปด้านใน

ท่ามกลางควันหนาจากไอน้ำในห้องนอน อวีเชียงกึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียงนุ่ม ถือขวดยานัตถ์เล่น มองฝ่าควันหนาไปยังฉากบังตา

หลิวลวี่ยืนกระลับกระสา่ยหน้าห้อง เสมือนทำถูกมดรุมกัดอย่างไร อย่างนั้น มีที่ใดที่พี่ชายอาบน้ำ น้องสาวนั่งรอบนเตียง แต่คล้ายสองพี่น้อง คู่หนึ่งจะไม่ยอมรับรู้ ยามเยาว์วัยยังพอหลับตาลงข้างหนึ่งได้ ทว่าบัดนี้ล้วน

เติบโตใหญ่กันทั้งคู่แล้ว นิสัยนี้สมควรเปลี่ยนให้ไวที่สุด มิเช่นนั้นวันหน้าจะมีผู้ใดมาสู่ขอทาบถามคุณหนูของนางกันเล่า

เพิ่งเปิดประตูก้าวเท้าเข้าไปได้เพียงหนึ่งข้าง กลิ่นควาโลहितจากชุดขนุนางของอวีผืนเหยียนคลุ้งเต็มห้อง บนพื้นยังมีโลहितสลดหยดอยู่ไม่น้อย น่าสยดสยองเกินรับได้ หลิวลวีเบิกตากว้าง ถอยเท้ากลับ ปิดประตูแน่นหนา หันมองเถาหงที่ยืนเล่นกับนกอยู่ไม่ไกล ลอบคิดในใจ...เกิดเป็นคนโง่ก็ตีเช่นกัน เรื่องใดก็ไม่ต้องคิด เรื่องใดก็ไม่ต้องเป็นกังวล

เสียงราดน้ำดังขึ้นหลังฉากบังตา ชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาโดดเด่นเหนือผู้ใดเดินผมเปียกออกมา หัวร่างสวมเพียงเสื้อคลุมเหนือบางสีเข้มและสายคาดเอวห้อยป้ายหยกเขียวเท่านั้น สาบเสื้อเบาะออกตามการก้าวเดิน เผยให้เห็นแผลอกหน้าแน่นและผิวสีสนิมเหล็ก

อวีเซียงหน้าแดงกำ ริมเลือดตาไหล มิกล้ามองชายหนุ่มที่ก้าวเข้ามาประชิด ได้ยินเสียงหัวเราะทุ้มต่ำดังข้างโบริง นางถึงเพิ่งสังเกตว่านิ้วเล็กของตนแตะสัมผัสลอนหน้าท้องของเขาอยู่

แทบคันเลือดออกมาจากพวงแก้มของอวีเซียง

อวีผืนเหยียนจับมือเล็ก พาลูบขึ้นบนจนถึงแผลอกกว้าง อยากให้นางสัมผัสถึงความรู้สึกรุนแรงที่อัดแน่นกลางอกที่ทวีขึ้นทุกวัน

หัวใจเต้นเป็นจังหวะมั่นคง ตึกตักๆ ไม่เหมือนวางมือบนอก แต่เหมือนมือน้อยของนางล้วงทะลุผ่านอก เหมือนหัวใจของเขาเต้นอยู่กลางฝ่ามือของนางอย่างไรอย่างนั้น

เด็กสาวม้มปากแน่น ชักมือกลับ ชายหนุ่มกลับส่งผ้าผืนไม่ใหญ่ใส่มือนางแทน “ช่วยเช็ดผมให้ข้าที”

บรรยายกาศประหลาดเมื่อครู่ถึงได้จางหาย อวีเซียงกะพริบตาปริบๆ รับผ้ามาเริ่มเช็ดผมให้เขาอย่างอ่อนโยน

ไว้บทสนทนาระหว่างชายหนุ่มเด็กสาว หัวใจที่เมื่อครู่เต้นระล่ำกลับมาเต้นเป็นจังหวะปกติอีกครั้ง อวีเซียงลอบยิ้มเจ้าเล่ห์ เคาะนิ้วลงบนขาชายหนุ่มถามว่า “พี่ใหญ่ หากข้าและพี่สาวผู้นั้นตกน้ำพร้อมกัน ท่านจะช่วยผู้ใดก่อน

เจ้าคะ”

เหตุใดถึงถามคำถามนี้ หวงเซาหรือ อวี๋ผິ่นเหยียนไม่ตอบคำถาม ก้มหน้ายิ้มกับตนเอง นิ้วเล็กที่เคาะบ่ารัวขึ้นกว่าเดิม ตั้งว่าถ้าไม่ได้รับคำตอบ จากเขา นางจะไม่มีความหยุดเคาะนิ้วอย่างเด็ดขาด

อวี๋ผິ่นเหยียนหมุนตัวกลับมา รวบร่างบางเข้ากอด เคาะนิ้วที่สั้นงมูก นาง “แน่นอนว่าต้องช่วยเจ้า”

“แล้วหากเข้ากับท่านแม่ตักน้ำพร้อมกัน ท่านจะช่วยผู้ใดก่อนเจ้าคะ” อวี๋เซียงจ้องตารอคำตอบ

“แน่นอนว่าต้องช่วยเจ้า” อวี๋ผິ่นเหยียนตอบกลับรวดเร็ว ดวงตาคู่คม เป็นประกายระยับ เขาขอให้เซียงเอ๋อร์หวงเซาเหลือเกิน

“แล้วถ้าเข้ากับ...” พลันคิดได้ว่าไม่สมควรเทียบตนกับซูหยินผู้เฒ่า นั้นอาจทำให้ชายหนุ่มลำบากใจจนเกินไป นางหยุดถามคำถาม สอดมือเล็ก รอบเอวสอบ ซ่อนรอยยิ้มกับอกพี่ชาย

อวี๋ผິ่นเหยียนกอดตอบน้องสาว ถอนหายใจแผ่วเบา

49

อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย อวีพีนเหยียนและอวีเซียงมาถึงห้องรับรองเรือนหลักเกือบพร้อม ๆ กับเส้นเม็ยวฉี ฮูหยินผู้เฒ่านั่งกลางห้อง กวักมือเรียกทาสสาวในอ้อมแขนทาสชาย “เซียงเออร์ มานั่งข้างย่า”

อวีพีนเหยียนวางเด็กสาวลงบนเก้าอี้อย่างระมัดระวัง เขานั่งเก้าอี้ตัวถัดจากนาง

หลินซื่อจัดแจงหาที่นั่งให้เส้นเม็ยวฉี สิ่งเงินหมั้วมัวไปซงซาร์ฮองกาใหม่เข้ามา เปิดปากตำหนิเสียงดัง “เหยียนเออร์ ครั้งหน้าจงชำระล้างร่างกายให้เรียบร้อยก่อนกลับจวน ดูลิ วันนี้เจ้าทำฉีเออร์ตระหนกจนหน้าซีดขาว ถ้านางถูกไฟลวกจะทำเช่นไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงวันนี้เป็นวันมงคลของจวนเรามีอย่างที่ได้ร่างโชกเลือดกลับจวน กลับอายุอัปมงคลจะพานติดน้องเอา!”

เหลือเกินจริง ๆ...บุตรชายที่ถูกกละเลยสืบสืบกว่า เปิดปากพูดก็ตำหนิว่าเขาเป็นตัวอัปมงคล รู้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใดเขาถึงต้องร่างโชกเลือดกลับจวน รู้หรือไม่ว่าเพื่อดูแลคนในจวนให้สุขสบายเช่นเดิม ตัวเขาต้องเสียดสละสิ่งใดบ้าง รู้หรือไม่ว่าเพื่อ “วันมงคล” ที่ท่านกล่าวถึง เขาต้องเกือบตายตั้งกี่ครา ยามที่เขาลำบากท่านไปอยู่ที่ใด ท่านมีสิทธิ์ใดมาตำหนิการกระทำของเขา อวีพีนเหยียนไม่ต่อประโยค ทำเพียงมองมารดาเงียบ ๆ เท่านั้น กลับ

เป็นสุหยินผู้เฒ่าที่แค้นหัวเราะเยิน ตบโต๊ะเสียงดัง “สถานที่นี้คือจวนหย่ง-
เล่อโหว คือบ้านของเหยียนเอ๋อร์ เขาอยากกลับบ้านเมื่อใดยอมกลับไปตั้งนั้น
เจ้ามีสิทธิ์ใดห้ามปรามเขา หากไม่พอใจก็จงเก็บข้าวของและใส่หัวออกจาก
จวนไป! หม่าหมั้วหมั้ว หยิบหนังสือหย่าออกมา!”

ทุกครั้งทีพูดคุยกับหลินชื้อ สุหยินผู้เฒ่าต้องหยิบหนังสือหย่าออกมา
ชุ่นาง ถ้าไม่ใช่เพราะเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดเหยียนเอ๋อร์ คงให้คนจับนาง
มัดมือมัดเท้าส่งกลับบ้านเดิมมานานแล้ว

หากเป็นแต่ก่อน หลินชื้อคงรำให้คร่ำครวญกล่าวหาว่าหญิงซร้างแกล
กันเกินไปแล้ว ทว่าวันนี้มีบุตรสาวนั่งอยู่ด้านข้าง หลินชื้อเริ่มรู้สึกอับอาย
บ้างแล้ว สิบสี่ปีกว่าที่นางไม่ได้ดูแลปกครองจวน จวนโหวบนล่างล้วนเชื่อฟัง
แต่คำสั่งของสุหยินผู้เฒ่า หากสุหยินผู้เฒ่ามอบหนังสือหย่าให้นางจริง
พริบตาถัดมาสาวใช้บ่าวไพร่เหล่านั้นคงเก็บข้าวของของนางโยนออกนอกจวน
เป็นแน่

หลินชื้อกำมือแน่น ซ้อนตามองบุตรชาย

อวี๋ผິ่นเหยียนก้มลงแกะเมล็ดแตง บ้อนน้องสาวที่ละเมล็ดๆ ไม่มอง
ไม่ฟังอันใดทั้งสิ้น

ยามนางเดือดร้อน บุตรชายกลับเมินเฉยไม่ใส่ใจ หลินชื้ออยากผูกคอก
ฆ่าตัวตายอีกคราจริง ๆ

ความเงียบเข้าปกคลุมห้องกว้าง ได้ยินเพียงเสียงแกะเมล็ดแตงให้
อวี๋เซียงเท่านั้น ดวงตากลมโตของเด็กสาวเลื่อนมองเส้นเม็ยฉี

สีหน้าเส้นเม็ยฉีเป็นกังวล “ท่านย่า ท่านแม่เพียงเป็นห่วงข้างถึงได้
กล่าวเช่นนั้น ท่านย่าโปรดให้อภัยด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

เป็นเวลานั้นที่จินหมั้วยกถาดน้ำชาเข้ามา เด็กสาวรีบคุกเข่ายกให้
สุหยินผู้เฒ่า พูดด้วยน้ำเสียงนอบน้อม “ครั้งแรกที่หลานกลับบ้าน สมควร
ยกน้ำชาคารวะท่านย่า ขอให้ท่านย่าอายุยืนยาว สุขภาพแข็งแรงปราศจาก
โรคภัยเจ้าค่ะ” พูดจบยกสองมือขึ้นสูงกลางดวงตา รอหญิงซร้างรับถ้วยชา

สุหยินผู้เฒ่ามองการกระทำของนางครู่หนึ่ง รับถ้วยชชายกดื่ม ล้วง

ถุงผ้าปักกลายดอกบัวออกมา “ถือเป็นเด็กที่รู้ธรรมชาตินิยมคนหนึ่ง ลูกขึ้นเถิด เก็บถุงผ้าให้ดิ จะช่วยให้เจ้าปลอดภัยแคล้วคลาด เรื่องใดที่ผ่านไปแล้วก็จงปล่อยยให้ผ่านไป ไม่ต้องไปใช้ข้อแซ่ของคนอื่นเขาแล้ว ต่อไปนี้เจ้าคืออวีเมียวฉิ คุณหนูสามจวนหย่งเล่อโหว ส่วนเซียงเอ๋อร์ให้เลื่อนเป็นคุณหนูสิ”

อวีเมียวฉิเอื้อมมือรับกลับมา เปิดออกดูเห็นแผ่นสีแดงยัดอยู่เต็มถุง ไม่รู้ว่าเป็นอันใด

อวีเมียวฉิรินซาอีกถ้วย นัยน์ตาแดงกำซ่อนมองหลินซื่อ กล่าวเสียงอ่อนเสียงหวาน “ท่านแม่ เซียนตี๋มซาเจ้าคะ นี่คือซาถ้วยแรกที่ลูกยกให้ท่าน ขอให้ท่านแม่สุขภาพร่างกายแข็งแรงเจ้าคะ”

อวีเซียวกว้างเต็มใบหน้า ตี๋มซาหมดถ้วย ปลดกำไลหยกเนื้อดีบนข้อมือตนเองส่งต่อให้บุตรีสาว รังรังบางเข้ากอด ตบมือลงบนแผ่นหลังเด็กสาวแผ่วเบา

สองแม่ลูกกอดกันร่ำไห้ดังมาตุจฉาพวาด ทว่าคนที่เหลือภายในห้องกลับหน้าดำทะมึน สุหยินผู้เฒ่าเหยียดยิ้มเย็นซา มีอ้นับลูกประคำ อวีผิ่นเหยียนไม่แม่แต่จะหันมองสองแม่ลูกคู่นั้น

อวีเซียงกลัวว่าเขาจะรู้สึกไม่ดี สะบัดกระโปรงที่เต็มไปด้วยเปลือกเมล็ดแดงลงพื้น ชบหน้าลงกับไหล่หนา เอื้อมมือตบหลังปลอบใจ ใช้ร่างกายบอกเขา...พีใหญ่ ท่านยังมีข้าวอยู่ตรงนี้!

อวีผิ่นเหยียนรับรู้ได้ถึงเจตนาของน้องสาว จึงคลี่ยิ้มบางออกมา

สุหยินผู้เฒ่าเหลือบเห็นกิริยาสนิทสนมของพี่ชายน้องสาว สีหน้าเคร่งขรึมถึงได้อ่อนโยนลง โบกมือ “เอาละๆ ในเมื่อคารวะกันเรียบร้อยแล้ว ก็ไปกินข้าวกันเถิด พวกเจ้าพี่น้องได้กินข้าวร่วมโต๊ะกันเสียที”

อวีเมียวฉิผล่อออกจากอ้อมกอดของหลินซื่อ พยักหน้ารับคำว่าง่าย ความมั่นใจที่พกมาเต็มอกเลื่อนหายไปไม่น้อย ตำแหน่งของหลินซื่อในจวนหย่งเล่อโหวมิได้เป็นอย่างไรที่นางคาดไว้ ไม่ต้องพูดถึงสุหยินผู้เฒ่า กระทั่งอวีผิ่นเหยียนและอวีเซียงก็ยังไม่เกรงใจ

หลายปีที่ผ่านมาหลินซื่อใช้ชีวิตอย่างไรกันแน่ หัวใจของเด็กสาวลั่นไหว

เพราะความหวาดระแวงอีกครา

ไม่ใช่เรื่องง่ายกว่านายของจวนจะรวมโต๊ะกันพร้อมหน้า ด้วยเหตุนี้อาหารถึงได้มีมากกว่าทุกวัน ทั้งยังมียอดสุรกาที่ใหญ่วางข้างที่นั่งอวีผิ่นเหยียน

หลังนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว สุหยินผู้เฒ่าคืบอาหารก่อน จากนั้นโบกมือให้เด็ก ๆ ตามสบาย

หลินซื้อคืบอาหารให้บุตรสาวจนเต็มถ้วย ไม่สนใจระว่างกิริยาขณะเลื่อนจานอาหารทั้งหมดมาไว้หน้าเด็กสาว อวีเมี่ยวฉีคืบอาหารกลับให้มารดา

อวีเซียงเคี้ยวข้าวแก้มตุ่ย รอชมงิ้วฉากสนุกตรงหน้า

อวีชื่ออวีตามมาที่หลังด้วยหัวใจฟองโตเปี่ยมไปด้วยความหวัง ทว่าท่าทางของคนที่ได้โต๊ะอาหารไม่เหมือนอย่างที่นางคิดไว้ ไม่ว่าจะหลินชื่อจะเอาอกเอาใจอวีเมี่ยวฉีมากเพียงใด ขอเพียงมีสุหยินผู้เฒ่ากับอวีผิ่นเหยียนอยู่พวกนางก็หมดโอกาสที่จะรังแกอวีเซียง ลิบลิ่ปีกว่าล่วงผ่าน หลินชื่อมิใช่ประมุขหญิงของจวนที่พูดหนึ่งมีมีผู้ใดกล้าเถียงสองอีกต่อไป

อวีผิ่นเหยียนจับคางหันหน้าน้องสาวกลับมา พูดเสียงเข้ม “มีอันใดนำดูกัน รีบกินข้าวเถิด พี่จะคืบกับข้าวให้เจ้าเอง ไม่จำเป็นต้องอิงฉาผู้อื่น” เขาไม่มองสองแม่ลูกตรงหน้า หลายปีที่ผ่านมาเขารู้ว่าสิ่งใดที่สมควรไขว่คว้า หากเซียงเอ๋อร์ต้องการครอบครัว เขาจะเป็นครอบครัวให้นางเอง

สุหยินผู้เฒ่าส่งสารหลานชายหลานสาว คืบกับข้าวให้พวกเขา กล่าวน้ำเสียงอ่อนโยน “กินข้าวเถิด อยากกินอันใดก็บอกย่า ย่าจะคืบให้พวกเจ้าเอง” การร่วมโต๊ะทั้งครอบครัวมีเพียงครานี้คราเดียวเท่านั้น วันหน้าให้พวกนางแม่ลูกไปนั่งกินข้าวกันสองคนในเรือนเถิด เหวะ มีลูกตั้งหลายคนจะลำเอียงคืบกับข้าวให้อย่างไรใครแค่เพียงคนเดียวได้อย่างไร

อวีเมี่ยวฉีหัวไวไม่น้อย รีบบอกให้หลินชื่อกินข้าวให้มากๆ นางคืบเนื้อปลาให้สุหยินผู้เฒ่าและอวีผิ่นเหยียน ยิ้มหวาน

“อ๊ะ ไม่ต้องคืบเนื้อปลาให้พี่ใหญ่ พี่ใหญ่ไม่กินปลา” อวีเซียงคืบเนื้อปลาในถ้วยของอวีผิ่นเหยียนกลับคืนใส่ถ้วยของอวีเมี่ยวฉี

รอยยิ้มบนใบหน้าอวี๋เมี่ยวฉีแข็งค้าง ไม่มองหน้าอวี๋เซียง หันถาม หลินซือ “ท่านแม่ พี่ใหญ่ไม่ชอบกินปลาหรือเจ้าคะ ข้าเพิ่งกลับบ้านครั้งแรก มีหลายเรื่องที่ยังไม่รู้ ตกกลางแล้วพี่ใหญ่ชอบกินสิ่งใดบ้างหรือเจ้าคะ ท่านแม่ โปรดไล่เสียงออกมาทีเถิด ลูกจะจดจำไว้เจ้าคะ”

หลินซือแหม่ปากแน่นเมื่อบุตรสาวถาม สีหน้าอึดอัดใจ ยามนั้นที่เสียดสีสามี บุตรชายของนางเพิ่งอายุได้เพียงห้าขวบ ไหนเลยจะรู้จักเลือกกิน บื้อนสิ่งใดกินสิ่งนั้น นางจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาชอบกินอันใด

ซูหยินผู้เฒ่าเห็นหลินซือหันมองซ้ายขวา อึกอักอยู่ครึ่งวันก็ยังตอบไม่ได้ นางหน้าดำทะมึน เรื่องที่สะกิดใจไม่สนใจไยดีหลานชายถือเป็นหนามที่มกลางอก จวบจนวันตายนางก็ไม่มีทางอภัยให้กับการกระทำอันไร้ความรับผิดชอบนี้ของหลินซือ การร่วมโต๊ะอาหารวันนี้ทำให้หญิงชราผู้ว่าต้องระวังอวี๋เมี่ยวฉี และยิ่งรู้สึกเวทนาหลานชายทบทวี

เพลิงโทสะจุกขึ้นกลางอก ซูหยินผู้เฒ่าแทบกระอักเลือดเพราะความโมโห สีหน้าอวี๋เซียงเย็นชา ใช้ตะเกียบเคาะโต๊ะหนักๆ หลายครั้ง

อวี๋เมี่ยวฉีรู้แล้วว่าตนพุดผิด ทว่าไม่รู้ว่าสมควรแก้ไขสถานการณ์เช่นไร ทั้งๆ ที่รู้ว่านางมิใช่สายเลือดเส้น แต่มารดาสกุลเส้นไม่เคยเมินเฉยนางมาก่อน มิหนำซ้ำความรักความอบอุ่นที่มีให้นางคล้ายมากกว่าที่มีให้พี่ชายสกุลเส้นถึงสองส่วนเสียด้วยซ้ำ อวี๋เมี่ยวฉีไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า ได้หล้าจะมีมารดาที่ไม่สนใจลูกของตนเองอยู่ด้วย

สังกรรมของโลกใบนี้ มีมามิไป มีเหตุมีผล ที่หลินซือต้องตกอยู่ในเหตุการณ์ชวนอึดอัดใจเช่นนี้ทั้งหมดล้วนเป็นนางที่ทำตนเอง

อวี๋เมี่ยวฉีมิกล้าสบตาซูหยินผู้เฒ่า แก่แก่อด้วยการพูดกับอวี๋เซียง “น้องเล็ก พี่ใหญ่ชอบกินสิ่งใดหรือ ข้าพอทำอาหารได้บ้าง เพื่อเป็นการกระชับสัมพันธ์พี่น้อง วันหน้าข้าจะเข้าครัวทำอาหารให้พี่ใหญ่กิน”

ได้ยินประโยคนี้ อวี๋เซียงยังไม่อยากตอบคำถามของอวี๋เมี่ยวฉี กอดท่อนแขนอวี๋ฉินเหยียน เล่นแฉ่ง “พี่ใหญ่ ท่านชอบกินสิ่งใดบ้างเจ้าคะ จู๋ๆ ข้าก็ลืมไปจนสิ้น”

อวีผิ่นเหยียนเคาะนิ้วที่สันจมูกของนาง หัวเราะ “เจ้าชอบกินสิ่งใด ข้าก็ชอบกินสิ่งนั้น”

อวีเมี่ยวฉิกำตะเกียบแน่น มีอาจไม่ถาม “แล้วน้องเล็กชอบกินสิ่งใดเล่า”

อวีเซียงเอียงคอมอง นัยน์ตาดำขาวตัดกันอย่างชัดเจนเป็นประกายระยิบ “ข้าหรือ ข้าไม่เลือกกิน ข้าชอบกินทุกอย่าง”

วกไปวนมา จุดประสงค์ที่แท้จริงคือเพื่อปั่นหัวตน ไม่เพียงตอนที่ประสงคร้ายต่อนาง คล้ายนางเองก็ประสงคร้ายต่อตนเช่นกัน แต่อวีเซียงมีสิทธิ์ใด อวีเซียงเทียบชั้นกับตนได้หรือ อวีเมี่ยวฉิกำลังอกร้อนเป็นไฟพยายามฝืนยิ้ม

ท่าทางกระอักกระอ่วนของอวีเมี่ยวฉิกงทำให้ซูหยินผู้เฒ่าใจอ่อนบ้าง กระมัง นางหยิบตะเกียบขึ้นมาอีกครา “ไม่สมควรพูดคุยขณะกินข้าว นั่งกินข้าวกันเสียบๆเถิด วันนี้เป็นวันมงคล อย่าได้หาเรื่องกันอีกเลย”

ผู้คนรอบโต๊ะรับคำสั่งเสียงเบา

อวีเซียงหมดอารมณ์กิน เลื่อนชามกุ่มเมา¹ มาตรงหน้า เปิดฝาแกะเปลือกป้อนพี่ชายถึงปาก อวีผิ่นเหยียนตักไข่ตุนป้อนน้องสาวบ้าง เจ้าคำข้าคำเช่นนี้ อวีเซียงถึงได้มีอารมณ์กินข้าวอีกครา

สองพี่น้องกินข้าวเช่นนี้หลายปีแล้ว ซูหยินผู้เฒ่าชินกับนิสัยนี้ของพวกเขาแล้ว กลับไม่ใช่กับอวีเมี่ยวฉิกที่เพิ่งเห็นครั้งแรก สีหน้าเรียบเฉยติดกับหัวใจที่ร้อนดุจไฟ ในที่สุดนางก็ซู้ฐานะของแต่ละคนในจวนหย่งเล่อโหวได้แล้ว อวีผิ่นเหยียนคือผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในจวน ถัดมาคือซูหยินผู้เฒ่า และถัดลงมาอีกจึงจะเป็นหลินซื่อ

หากต้องการมีตำแหน่งมั่นคงในจวนหย่งเล่อโหว การสนับสนุนของหลินซื่อคนเดียวคงยังไม่เพียงพอ นางจำต้องได้รับการสนับสนุนจากซูหยิน

¹ น้ากุ่มเป็นๆมาแช่เหล้า หรือซิว หรือไวน์ แล้วนำมาปรุงตามสูตรแต่ละห้องที่

ผู้เฒ่าและอวี๋ผิ่นเหยียน ทว่าจากท่าทางรักใคร่ห่วงใยอวี๋เซียงของอวี๋ผิ่นเหยียน การช่วงชิงหัวใจเขามาจากอวี๋เซียงคล้ายจะไม่ใช่เรื่องง่าย

ไม่ได้รับความรักจากอวี๋ผิ่นเหยียน แล้ววันคืนข้างหน้าของนางจะเป็นเช่นไร

สารพัดแผนการวนเวียนภายในสมอง...อวี๋เมี่ยวฉิกินข้าวไม่รู้รส

อวี๋เซียงเองก็ว่าวุ่นเช่นกัน แท้จริงนางอยากถามอวี๋เมี่ยวฉิกินเหลือเกินว่า ครอบครัวที่แท้จริงของตอนนี้เป็นเช่นไรบ้าง แม้ไม่ได้อยากตามพวกเขา ออกนอกเมือง แต่อย่างไรก็ยังอยากรู้ความเป็นไปของญาติพี่น้องร่วมสายเลือด หากพวกเขาสบายดีนางก็วางใจลง แต่หากพวกเขากำลังลำบาก นางอาจพอช่วยเหลืออันใดได้บ้าง ถือเป็นการทำงานบุญแทนอวี๋เซียงตัวจริงก็แล้วกัน ทว่าเท่าที่ดู เหมือนว่าซูหยินผู้เฒ่าและอวี๋ผิ่นเหยียนจะไม่อยากให้นางรู้เรื่องชาติกำเนิดที่แท้จริง อวี๋เซียงจำต้องก้มหน้าแสวงหาเป็นไม่รู้

ในใจกระ้างแจ้ง สีน้าต้องแสวงงมไม่รู้จักความ วันคืนเช่นนี้เหมือนว่าจะไม่ใช่เรื่องง่ายเช่นกัน

บนโต๊ะอาหาร ต่างคนต่างอารมณ์ พริบตาเดียวมืออาหารเรียบร้อยลงอย่างรวดเร็ว อวี๋ผิ่นเหยียนไม่อยากรั้งอยู่ บอกลาซูหยินผู้เฒ่า อุ้มน้องสาว เดินออกจากห้องทันที

เดิมอวี๋เมี่ยวฉิกินคิดเดินกลับเรือนพร้อมหลินซื่อ กลับถูกอวี๋ซื่ออวี๋จิ้งเอาไว้ หลินซื่อที่อยากให้นำบุตรสาวมีเพื่อนเล่นจึงยอมให้อวี๋เมี่ยวฉิกินพูดคุยกับนาง

อวี๋ซื่ออวี๋พาน้องสาวคนใหม่มาแย่งเรือนหลังเล็กของตน ปิดประตูหน้าต่างแน่นหนา “เจ้าต่างหากจึงจะเป็นสายตรงที่แท้จริงของพวกเรา เหตุใดถึงไม่ให้พวกเขาไล่อวี๋เซียงออกจากจวนไปเล่า นางปลอมเป็นหงส์มากกว่า ลีบสี่ปี เจ้าไม่แคร์ใจบ้างหรือ ครอบครัวนั้นเป็นพ่อค้าไม่ใช่หรือ สลับตัวอวี๋เซียงกลับไปเป็นบุตรสาวพ่อค้าเหมือนที่เจ้าเคยเป็นก็ได้ นี่ ไม่สมควรปล่อยให้นางลอยหน้าลอยตาอยู่ในจวนโหวของพวกเราอีกต่อไป”

อวี๋เมี่ยวฉิกินก้มหน้าพึมพำเสียงเบา “ข้าไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดเรื่องใด”

ริมฝีปากคลี้อยู่ ในใจกลับนึกเกลียดชังและรังเกียจสายรองผู้นี้

เหลือเกิน ท่านย่า ท่านแม่ และพี่ใหญ่รู้เรื่องที่ต้องทนทุกข์ในจวนพ่อค้า
ถือว่าพอทำใจยอมรับได้ แต่นางผู้นี้มีสิทธิ์ได้ถึงรู้เรื่องด้วย เพียงไม่กี่ประโยค
ที่หลุดออกจากปาก อวี้อวีกลายเป็นศัตรูที่ต้องกำจัดอย่างเร่งด่วน
เร่งกว่ากำจัดอวี๋เซียงเสียอีก!

ข้าอวี๋เมียวฉีคือบุตรสาวสายตรงของจวนหย่งเล่อโหว่ กล้าได้อย่างไร
มากล่าวหาว่าตนเป็นบุตรสาวพ่อค้า!

50

หลังกลับถึงเรือน *ชีวิตหม่อมมาลัยหญิงอุปถัมภ์ข้างผนัง*

อวี้อืออวีเห็นอวีเมียวฉีไม่ยอมรับ ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นบังรอยยิ้มบนใบหน้า “น้องสามไม่ต้องปิดบังหรอก ข้ารู้เรื่องของเจ้าหมดแล้ว รอเจ้ากลับจวนมาตั้งหลายปี! เหอะ จะว่าไปเจ้านี้ก็ช่างโชคร้ายเหลือเกิน หลงไปอยู่ในครอบครัวพ่อค้าต้องลำบากไม่น้อยแน่ เร็ว รีบเล่าให้พี่สาวฟังเร็ว” ทำราวกับอวีเมียวฉีเป็นลูกไล่ของตน พุดพลางตั้งแขน

อวีเมียวฉีชักมือออก ผืนยิ้ม “พี่รองพุดเหลวไหลอันใด ข้าเก็บตัวอยู่แต่ในอารามสุขุ่ยเยว่ นอกจากภิกษุณีในอารามแล้วก็ไม่เคยพบผู้อื่นเลยเจ้าคะ แม้กระทั่งท่านแม่ก็ยังไม่เคยพบหน้า ข้าคิดถึงท่านแม่ยิ่งนัก วันนี้เมื่อได้กลับมาเคียงข้างแล้วข้าตั้งใจจะดูแลท่านแม่ให้ดีที่สุด วันหน้าหากพอมีเวลาว่างจะมาเยี่ยมคารวะท่านนะเจ้าคะ” พุดจบไม่รอฟังคำท้วงของอวี้อืออวีสะบัดหน้าเดินออกจากเรือนทันที

รอนเงาร่างของอวีเมียวฉีลับหายไปแล้ว ชีวิตหม่อมมาลัยถึงได้เดินออกมาถอนหายใจยาว “คุณหนู ท่านเลอะเลือนไปแล้วหรือเจ้าคะ! บังเอิญล่วงรู้ความลับของสกุลถือว่าแล้วไป เหตุใดต้องนำมาพุดต่อหน้าคนเขาด้วยเจ้าคะ กลัวคนเขาไม่เคืองท่านหรือ อีกไม่นานท่านก็จะออกเรือนแล้ว อย่าได้ก่อเรื่อง

ขึ้นในเวลานี้เลยเจ้าคะ!”

“บ่าวสุन्छ! กล้าแอบฟังผู้เป็นนายคุยกันหรือ ข้าเร็วต้องถูกเบี่ยงบน
 ลงโทษแน่! หากเก่งนัก ก็จงไปยืนต่อหน้าห้องเล็ก ตะโกนประกาศเรื่อง
 ชาติกำเนิดที่แท้จริงของนางสิ! ถ้ากล้าทำ ข้าจะให้เจ้าห้าร้อยตำลึงเงิน!”
 อวี้อืออวี้อือหน้าตะเบ็งเสียงไล่ชีวหม้วม้ว

ชีวหม้วม้วก้มหน้าตอบกลับเสียงแผ่วเบา “อย่าว่าแต่ห้าร้อยตำลึงเงิน
 ต่อให้ท่านให้บ่าวห้าหมื่นตำลึงเงิน บาวก็มีกล้าหอกเจ้าคะ ถ้าเรื่องนี้เล็ดลอด
 ออกไปจริง แล่เนื้อเลาะกระดูกยังถือว่าท่านโหดเมตตาบาวแล้ว กลัวก็แต่
 ท่านโหดจะสังหารบาวทั้งครอบครัวนะสิเจ้าคะ คุณหนูอย่าส่งบ่าวไปตายเลย
 เจ้าคะ”

นึกถึงท่าทางรักใคร่เอ็นดู อบอุ่นอ่อนโยน พร้อมกางแขนปกป้องที่
 พี่ชายมีต่ออวี้อือซึ้งทุกเวลา อวี้อืออวี้อือกำมือแน่น ขบริมฝีปากจนได้กลิ่นคาว
 โลหิต

ชีวหม้วม้วกล่อมต่อ “คุณหนู วันนี้ท่านพลาดแล้วจริงๆ เจ้าคะ คิดว่า
 การพูดเรื่องในกาลก่อนของคุณหนูสามจะทำให้พวกท่านสนิทสนมกันกว่าเดิม
 หรือเจ้าคะ เกรงว่าผลลัพธ์จะตรงกันข้ามต่างหาก ยามนี้คุณหนูสามต้อง
 พุงเป่ามาที่ท่านแล้วเป็นแน่ ท่านลองตรองดูให้ดีสิเจ้าคะ ครอบครัวพอคำ
 อุ่มผิดตัวไปตั้งแต่ยังแบเบาะ คิดว่าคุณหนูสามภาคภูมิใจกับความอัปยศนี้
 หรือ เติบใหญ่ใต้หลังคาจวนพอคำกับเติบโตภายใต้หลังคาจวนโหว เทียบกันได้
 จริงหรือเจ้าคะ หากคนนอกล่วงรู้เรื่องนี้ ไม่เพียงคุณหนูซึ้งเออร์ แม้
 กระทั่งคุณหนูสามเองก็เถิด วันหน้าจะกล้าสู้หน้าคนอื่นได้อย่างไร ท่านกลับ
 พูดเรื่องเหล่านี้ต่อหน้าคุณหนูสาม ท่านคิดว่านางหวาดกลัวหรือไม่ เกลียดซัง
 หรือไม่เล่าเจ้าคะ ต่อจากนี้ท่านเชื่อว่านางจะยอมนับถือท่านเป็นพี่สาวจาก
 ใจจริงหรือไม่เล่า”

อวี้อืออวี้อือคิดตามที่ได้ฟัง ยิ่งคิดยิ่งเป็นกังวล เด็กสาวผีน้อย “เจ้า
 คิดมากเกินไปแล้ว นางอ่อนหวานอ่อนโยนเช่นนั้น ไม่ได้เหยียดไร้หัวใจ
 อย่างน้องเล็กสักหน่อย ยิ่งไปกว่านั้น เกลียดซังแล้วจะทำอันใดซ้ำได้ ฐานะ

ของนางในจวนโหวไม่ได้สูงไปกว่าข้าสักเท่าไร”

ขณะพูดคุย สาวใช้คนหนึ่งของอวีเมี่ยวฉีเดินเข้ามา “คุณหนูรองคุณหนูสามให้บ่าวนำของมามอบให้เจ้าค่ะ ยังฝากคำพูดมาด้วยว่า ‘วันนี้เสียมารยาทแล้ว รู้สึกผิดอย่างยิ่ง หวังว่าวันหน้าจะได้นั่งเล่นพูดคุยกับท่านอีก ล้วนเป็นครอบครัวเดียวกัน สนิทสนมรักใคร่กันไว้ถึงจะถูกต้อง’”

อวีซื่ออวีรับกล่องเล็กเปิดออกดู เห็นเป็นทองคำสลักกลดลายอ่อนช้อยประดับด้วยมรกตเม็ดโตสีเขียวใส หยิบขึ้นชั่งน้ำหนักในมือ ริมฝีปากยิ้มกว้างด้วยความพอใจ

อวีซื่ออวีรีบยกให้ชีวหม่วมั่วดู “ดูเอาเถิด ถึงกับให้คนนำของขวัญมาเอาใจข้า ดูเอาเถิดว่านางเกรงใจข้ามากเพียงใด มีนางคอยออกหน้าแทนวันหน้าต้องเป็นน้องเล็กที่ลำบากแน่”

เกรงใจท่านหรือ ชิวหม่วมั่วส่ายหน้าพลางเดินออกนอกห้อง แม้อวีเมี่ยวฉีมองคล้ายอ่อนหวานอ่อนโยน ทว่าดวงตาคู่นั้นของคุณหนูสามกลับเข้มแสงราวบ่อน้ำที่มองไม่เห็นกันบึง หากเดิมพันข้างคุณหนูสาม คุณหนูรองคงต้องสิ้นชีพทั้งที่ยังไม่รู้สาเหตุแน่ ช่างเถิด นางเองก็คร้านจะพูด อย่างไรคุณหนูรองก็ไม่เชื่อนางอยู่แล้ว

อวีเมี่ยวฉีเดินกลับเรือนพักของตน หยุดเท้าลงใต้ต้นไม้ใหญ่ เงยหน้าเหม่อมองนภา ในกาลก่อนสกุลเสิ่นถือเป็นคหบดีอันดับหนึ่งของเมือง ในจวนมีส่วนบุปผากว้างและศาลาหลังงามตั้งอยู่ เมื่อแสงทองของดวงตะวันสาดส่องงดงามยากจะสายตา เดิมนางคิดว่านอกจากสายเลือดที่ต้อยต่ำกว่าสายเลือดขุนนาง สกุลเสิ่นไม่ต้อยไปกว่าชนชั้นสูงของจวนใดเลย วันนี้เมื่อกลับเข้าจวนโหวถึงได้รู้ จวนสองหลังมีอาจเทียบกันได้

จวนโหวไม่มีรูปสลักตามมุขห้อง ทั้งหมดล้วนสะอาดสะอ้านและเรียบง่าย เครื่องเรือนผ้ามานในจวนเป็นสีเทาอ่อน ไม่ใช่สีเขียว สีแดง สีฟ้า หรือสีทองอย่างที่เห็นในจวนสกุลเสิ่น แม้กระทั่งในสวน ส่วนมากยังเป็นต้นไม้ใหญ่อายุนับร้อยปี มีใช้พกาสีสันสดีไสอย่างที่ท่านเคยเห็น

ที่แท้ความหรรษาเกิดขึ้นจากความเรียบง่าย มิใช่ลีลันฉูดฉาด อวี๋-เมี่ยวฉีรู้สึกราวกับตนเป็นส่วนเกินของจวนโหวหลังนี้ นางเดินกลับเรือนพักของหลินชื่อ เจยหน้ามองกรอบประตูใหญ่ เหมือนปากที่อ้ากว้างพร้อมกลืนกินร่างเล็กของนางทุกเมื่อ

อวี๋เมี่ยวฉีหลับตาแน่นรวบรวมสติ ทั้งกังวลทั้งยินดี จวนหย่งเล่อโหว คือชนชั้นสูงอันดับหนึ่งของเมืองหลวง สกุลอวี๋มีประวัติยาวนานกว่าร้อยปี นับจากนี้เป็นต้นไป นางคือคุณหนูสายตรงของจวนโหวหลังนี้ ภายภาคหน้ามีเพียงเส้นทางราบเรียบซึ่งปูด้วยผ้าไหมเท่านั้นที่รอนางอยู่ ผู้ใดขัดขวาง มันทูนั้นจะต้องแหลกสลาย! ยืนนิ่งเงียบครู่ใหญ่ หัวใจของอวี๋เมี่ยวฉีถึงสงบดังเดิม สั่งคนให้นำของไปให้อวี๋ชื่ออวี๋ ก่อนก้าวเข้าห้องนอนหลินชื่อ

“ลูกเอ๊ย กลับมาแล้วหรือ ตรงนี้มีผ้าอยู่หลายพับ เจ้าเข้ามาเลือกผืนที่ชอบเถิด แม่จะให้คนตัดชุดฤดูใบไม้ผลิให้ใหม่สักหลาย ๆ ชุด” เห็นบุตรสาวกลับเรือน หลินชื่อรีบลุกขึ้นต้อนรับ

อวี๋เมี่ยวฉีเดินเข้ามาดูผ้า เป็นผ้าไหมเนื้อดีจากชื่อชว่น ลายปักประณีตบรรจง คล้ายเป็นลายเก่าของเมื่อปีก่อน อวี๋เมี่ยวฉีชมวดคิ้ว

หลินชื่อรีบอธิบาย “ผ้าเหล่านี้แม่เก็บไว้ให้เจ้าหลายปีแล้ว ล้วนเป็นผ้าดีราคาสูง แม่ไม่ใช่ลายใหม่ แต่กึ่งดงามมาก” หันสั่งจิ้นหม่วมัว “จงไปยังหอจิ้นชิว ให้เฝ้าแก่ร้านส่งผ้าลายใหม่มาทั้งหมด บุตรสาวข้าต้องการเลือกผ้าใหม่”

จิ้นหม่วมัวออกไปทำตามคำสั่งทันที หลินชื่อคลี่ผ้าออก ยกขึ้นทาบร่างบุตรสาวทีละผืน ๆ

อวี๋เมี่ยวฉีบักมือไล่สาวใช้ออกนอกห้องทั้งหมด กระซิบถามเสียงเบา “ท่านแม่ พี่รองรู้เรื่องอดีตของข้าได้อย่างไร”

“อ้อ หากเจ้าไม่พูด ข้าก็คงลืมไปแล้ว!” รอยยิ้มบนใบหน้าหลินชื่อจางหาย “ปีนั้นที่ท่านย่ากับพี่ชายเจ้าคุยกันเรื่องจะส่งตัวอวี๋เซียงออกนอกเมือง นางบังเอิญได้ยินเข้า”

“ท่านแม่ วันนั้นนางถึงกับกล้าถามข้าว่าเหตุใดจึงไม่ให้สกุลเลื่อนรับตัว

อวี๋เซียงกลับไป ข้าตระหนักจนวิญญูณแทบหลุดออกจากร่าง หน้าซีด ปากสั่นตอบนางไม่ถูก ท่านแม่ หากนางนำเรื่องในกาลก่อนของข้าออกไป ปาวประกาศด้านนอก พวกเราจะทำอะไรดีเจ้าคะ วันหน้าลูกจะกล้ำพบหน้าผู้อื่นได้อย่างไร” อวี๋เมี่ยวฉีร้องไห้ คิดอยู่นั้นนานจึงเลือกฟองหลินชื่อให้หลินชื่อจัดการอวี๋ชืออวี๋ ตัวนางเพิ่งกลับจวน เค้ายังยืนโง่งงงไม่มั่นคง กำจัดอวี๋ชืออวี๋ถือเป็นเรื่องตึงมือไม่น้อย ไม่สู้ให้หลินชื่อลงมือจะง่ายเสียกว่า

นางไม่เรียกร้องให้ส่งตัวอวี๋เซียงออกจากจวนอีกแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดในเวลานี้คือห้ามให้คนนอกรู้เรื่องกาลก่อนของนางเด็ดขาด เพราะมีอาจแตะต้องอวี๋เซียง เพลิงโทสะที่สุ่มแน่กลางอกต้องการที่ระบาย แน่หนอนว่าคงเป็นอวี๋ชืออวี๋ที่ต้องเดือดร้อน!

หลินชื่อโม่โม่ไม่น้อยเช่นกัน “นางหญิงโง่ คงคิดอยากให้เจ้าวิวาทกับอวี๋เซียงนะสิ วางใจเถิดลูกเอ๋ย อีกไม่นานแม่จะหาทางส่งตัวนางไปให้ไกล! เกลียดหนักที่ท่านย่าและพี่ชายเจ้าไม่เห็นด้วยกับแม่ ลูกเอ๋ย เจ้าอดทนอีกสักหน่อยเถิด แม่จะคิดหาวิธีกำจัดพวกนางทั้งคู่อเอง”

อวี๋เมี่ยวฉีสะดุ้งใจกับคำพูดของมารดา ถ้ามั่นที่ “ท่านแม่ ท่านพูดอันใดกับท่านย่าและพี่ใหญ่หรือเจ้าคะ” อวี๋เมี่ยวฉีกลัวว่าหลินชื่อจะโยนความผิดมาให้ จนพี่ใหญ่และท่านย่าเกลียดนาง

“ข้าบอกว่านางเป็นภาระและเกะกะลูกตา สมควรส่งตัวไปให้ไกล ลูกเอ๋ย แม่รู้ว่าสิ่งใดสมควรพูดสิ่งใดไม่สมควรพูด เจ้าวางใจเถิด” หลินชื่อไม่ใช่คนโง่ เพียงไม่ยินยอมที่จะลืมหูลืมตาเองก็เท่านั้น ต้องทำเช่นไรบุตรสาวถึงจะมีความสุข แน่หนอนว่านางย่อมรู้ดีกว่าผู้ใด

อวี๋เมี่ยวฉีถอนหายใจแผ่วเบา ชบหน้าแนบอกร้องไห้คร่ำใหญ่ จวนหย่งเล่อโหวในความเป็นจริงไม่เหมือนกับที่นางจินตนาการไว้แม้แต่น้อย เดิมคิดว่าญาติพี่น้องที่ไม่เคยพบหน้าต้องอ้าแขนต้อนรับนางกลับบ้าน ทว่าตรงหน้ากลับว่างเปล่า มีเพียงความเย็นชาเท่านั้น หันมองหลินชื่อซึ่งเป็นคนเดียวที่หวังไยนาง เด็กสาวยิ่งเหนื่อยหน่ายใจ

หลินชื่อลูบหลังบุตรสาว ลัญญามั่น “แม่อยู่ตรงนี้ เจ้าวางใจเถิด

แม่ต้องหาทางส่งอวี้อี้อวีไปให้ไกลให้จงได้ ส่วนอวี้อี้อวี พวกเราค่อยๆ คิดหาวิธี มีโซ่สายเลื่อดอวี แต่กลับลอยหน้าลอยตาอยู่ในจวนของสกุลอวี ช่างหน้าด้านไร้ยางอาย!”

สองแม่ลูกกอดกันคร่ำใหญ่ จินหม่วมัวพาเถ้าแก่ห่อจิ้นซิวเข้ามา เหล่าสาวใช้ ร้างใหญ่แบกหีบหนักเดินเข้ามา

เปิดฝาหีบออกดู เห็นผ้าหลากสีลายปักวิจิตรบรรจง ผู้คนภายในห้อง เบิกตากว้างอ้าปากค้าง

“หากชอบผืนใดขอให้ท่านโปรดหยิบขึ้นมาเถิดขอรับ ล้วนเป็นผ้า สีใหม่ลายใหม่ของปีนี้ ที่กันหีบยังมีเครื่องประดับอีกหลายกล่อง หากเปลี่ยน เป็นจวนอื่น ข้าน้อยไม่เอาออกมาให้ดูหรือคะขอรับ” เถ้าแก่ห่อจิ้นซิวยิ้ม ตาหยี

หลินซื่อหียบของให้อวีเมียวฉิดู ปีนปักผผอันนี้คู่กับผ้าเนื้อบางผืนนี้ เลือกกันกว่าครึ่งชั่วยาม หลินซื่อถึงได้ชี้นิ้วไปยังหีบใหญ่เหล่านั้น “ทั้งหมด นั้นราคาเท่าไร คำนวณให้ข้าที ข้าต้องการทั้งหมด”

เถ้าแก่ห่อจิ้นซิวรู้มารยาทอย่างยิ่ง แม้สนใจในตัวเด็กสาวข้างกาย สูหยินอวีมากเพียงใด เขาก็ก้มหน้าต่ำมิกล้ามองเป็นครั้งที่สอง มือหียบ ลูกคิดติดคำนวณราคา ยิ้มพูด “สูหยิน ทั้งหมดเป็นเงินสามพันห้าร้อย หกสิบแปดตำลึงขอรับ ท่านมอบป้ายคู่ออกมาให้ข้าน้อยก็พอ ประเดี๋ยว ข้าน้อยจะไปเบิกเงินที่ฝ่ายบัญชีเองขอรับ”

“ป้ายคู่หรือ ป้ายคู่อันใด” หลินซื่อขมวดคิ้ว

“เป็นระเบียบของจวนหย่งเล่อโหวมีไซหรือขอรับ ท่านไม่ทราบหรือ คุณหนูเซียงเอ๋อร์สั่งไว้ว่า หากเป็นยอดใช้จ่ายมากกว่าหนึ่งร้อยตำลึงล้วนต้อง ไปรับป้ายคู่จากนาง มีป้ายคู่ถึงจะเบิกเงินได้ ตั้งแต่ปีก่อนคุณหนูเซียงเอ๋อร์ มีบัญชีหนึ่งเล่ม ข้าน้อยมีบัญชีหนึ่งเล่ม ฝ่ายบัญชีมีอยู่อีกหนึ่งเล่ม บัญชี ทั้งสามเล่มต้องมีตัวเลขตรงกัน ห้ามผิดพลาดแม้แต่อักษรเดียวขอรับ” เถ้าแก่ห่อจิ้นซิวอธิบายฉาดฉาน ในสายตาของเขา สำหรับเรื่องดูแลบัญชีของ

จวน เหมือนว่าทั่วทั้งเมืองหลวงจะไม่มีจวนใดรอบคอบเช่นจวนหย่งเล่อโหวอีกแล้ว

ผู้เฒ่าลั่นน้ำใสสะอาดเกินไปไร้มีจนา สำหรับการยกยอกเล็ก ๆ น้อย ๆ ของบ่าวไพร่ในจวน ส่วนมากประมุขหญิงของจวนมักเลือกหลบตางข้างหนึ่ง แต่กลับไม่ใช่กับอวี๋เซียง นางกำหนดวิธีการเบิกจ่ายเงินและตรวจบัญชีอย่างเข้มงวด ไม่ยอมให้เงินกระเด็นออกจากกระเป๋าแม่แต่ตำลึงเดียว

มีประโยคหนึ่งของคุณหนูเซียงเอ๋อร์ที่พูดไว้ได้ดี...กินของข้า สวมของข้า ใช้ของข้า ญาติพี่น้องทั้งสกุลพึ่งพาอาศัยบาร์มีข้า เจ้ายังกล้าขโมยของลับหลังข้าอีก นิสสัยเลวทรามอกตัญญูเช่นนี้ ข้าสมควรเลี้ยงเจ้าไว้อีกหรือ ข้ามิใช่พระโพธิสัตว์สักหน่อย!

หลินชื้อส่งเสียงดัง “เมื่อใดกันที่ข้าต้องขออนุญาตนางเพื่อซื้อของใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ นางมีสิทธิ์อันใด นางก็แค่...” เกือบหลุดปากออกไป หลินชื้อรีบม้มปากแน่น

ถ้าแก่ห่อจิ้นชีวิตทำราวกับไม่ได้ยิน ยังคงยิ้ม “คุณหนูเซียงเอ๋อร์ดูแลจวนมาสี่ปีกว่า ระเบียบนั้นวางไว้นานแล้วขอรับ ข้าน้อยเองก็จ้นปัญญาเช่นกัน ถ้าท่านไม่ให้ป้ายคูกับข้าน้อย แล้วข้าน้อยจะเบิกเงินจากฝ่ายบัญชีได้อย่างไร หรือให้ทุบหัวแย่งเงินคนเขามา ฮูหยิน ท่านให้คนไปแจ้งคุณหนูเซียงเอ๋อร์เถิดขอรับ คงใช้เวลาไม่เกินหนึ่งเค่อแน่”

หลินชื้อจ้นปัญญา พยักหน้าให้จิ้นหม่วมัวไปขอป้ายคู

ใบหน้าของอวี๋เมี่ยวฉีเมื่อครูยังประดับด้วยรอยยิ้มบาง เวลานั้นกลับแปรเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง อวี๋เซียงดูแลจวนมาสี่ปีกว่าหรือ เมื่อใดกันที่นายหญิงของจวนโหวไม่ใช่ท่านย่าหรือท่านแม่ เมื่อใดกันที่อำนาจควบคุมจวนตกอยู่ในมือของเต้าหู้ก้อนหนึ่ง สี่ปีที่แล้วนางเพิ่งอายุเท่าไรเอง เก่งกาจเช่นนั้นเชี่ยวชาญหรือ

51

หลังอุ้มน้องสาวมาส่งถึงห้อง อวีผื่นเหยียน
ไม่รีบร้อนผละออก หมุนตัวหยิบผ้าชุบน้ำเช็ดใบหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่อง
ประทึนผิวออกจากใบหน้าवल

ไม่น่าเชื่อว่าดอกกุหลาบดอกหนึ่งจะแดงนำชมได้ถึงเพียงนี้ ภายใต้
แสงทองของดวงตะวันที่สาดส่องเข้ามา น้ำผึ้งที่เป็นส่วนผสมของสีผึ้งเป็น
ประกายแวววาวบนริมฝีปากของนาง อวีผื่นเหยียนล่ำคอแห้งผาก หัวใจ
เต้นระล่ำแทบหลุดออกจากอก ร่างกายร้อนผ่าว เป็นความรู้สึกประหลาด
ราวกับตนดื่มสุราจนเมามายก็มีปาน

เขานั่งมองหน้าน้องสาวครูใหญ่ ตัดสินใจใช้นิ้วสัมผัสริมฝีปากสีสด
แผ่วเบา ชิมรสชาติของสีผึ้ง อืม...หวานอย่างที่คิดเอาไว้

อวีเซียงลิมตา กะพริบตาถามใสซื่อ “หวานเกินไปหรือไม่เจ้าคะ ข้า
เพิ่งลองเพิ่มสัดส่วนน้ำผึ้งดูเจ้าคะ”

“หวาน แต่ยังหวานได้มากกว่านี้” อวีผื่นเหยียนโยนผ้าให้หลิวลวี่ที่
ยืนโง่งม ถอดรองเท้าถุงเท้า ปีนขึ้นเตียง นอนข้างน้องสาว ไม่มีที่ท่าว่าจะ
ออกจากห้อง

หลิวลวี่เย็นวาบไปทั้งร่าง เดินเหม่อลอยออกนอกห้องเพื่อหน้าห้อง

ท่าทางเมื่อครูของท่านโหวช่างประหลาดนัก พวกเขาสองคนเป็นพี่น้องกัน มิใช่หรือ เหตุใดจึงมองกลับยิ่งคล้ายคู่สามีภรรยาที่เพิ่งแต่งงานใหม่เล่า

อวีเซียงไม่เขินอายแม้แต่น้อย นางยิ้มร่าให้พี่ชาย ตะแคงข้างกอด แขนชายหนุ่ม “ยังหวานได้มากกว่านี้ หรือท่านจะให้ข้าเพิ่มน้ำผึ้ง แต่ข้าทำ สีสึ้ง ไม่ได้ทำลูกกวาดนะเจ้าคะ! พี่ใหญ่ เมื่อใดกันที่ท่านชอบกินของหวาน”

“หลังจากพบเจ้า” แน่หนอนว่าอวีผິ่นเหยียนมีโอกาสตอบประโยคนี้ใน เวลานี้ ชายหนุ่มเบือนหน้าหนี พุดเนิบช้า “วิธีกินไม่เหมือนกัน แน่หนอนว่า ต้องให้รสสัมผัสที่ไม่เหมือนกัน”

“ตกลง ท่านชอบกินสีผึ้งหรือเจ้าคะ” อวีเซียงหัวเราะ ยังไม่ทันชักไข่ ต่อ เถาหงเปิดประตูเข้ามารายงานเสียงดัง “คุณหนู จินหมั้วหมั้วมาเจ้าคะ!”

บรรยากาศหวานชื่นภายในห้องพลันมลาย

จินหมั้วหมั้วคือสาวใช้สินเดิมของหลินซือ ในความทรงจำของอวีเซียง นอกจากวันนั้นที่มาพร้อมยันต์ จินหมั้วหมั้วก็ไม่เคยมาเยือนเรือนของนาง อีกเลย ครานี้เกรงว่าคงมาพร้อมเรื่องปวดหัวอีกแน่

“ให้นางเข้ามา” อวีเซียงเอื้อมมือกอดเอวสอของพี่ชาย เอนหัวพิง ไหล่ ให้เขาปวดหัวไปพร้อมๆ กัน

จินหมั้วหมั้วเดินเข้าห้อง หรือตามองคู่ชายหนุ่มเด็กสาวที่มีรูปโฉมงดงามยิ่งกว่า ภาพวาด คนหนึ่งบอบบางน่าทะนุถนอม อีกคนองอาจผ่าเผย สองร่างแนบชิด รวากับใช้ลมหายใจเดียวกันอย่างไรอย่างนั้น

กิริยาเช่นนี้เหมือนว่าจะสนิทสนมเกินกว่าพี่น้องกระมัง ยิ่งไม่ต้อง พุดถึงว่าเขาและนางมิได้มีสัมพันธ์ทางสายเลือด หญิงชราชนลุกชันเมื่อเห็น สายตาของท่านโหวยามทอดมองอวีเซียง เป็นสายตาอ่อนโยนอย่างที่ เขาไม่เคยมีให้ผู้ใดมาก่อน

จินหมั้วหมั้วขมวดคิ้วแน่น อีกอักครุใหญ่ ไม่รู้ว่าสมควรทักท้วงดี หรือไม่ ทว่าอวีผິ่นเหยียนกลับเลื่อนสายตามองมา ยังมีร่องรอยความอ่อนโยน เลือนรางอยู่ในแววตา เมื่อสบตากลับทำให้หญิงชราหนาวไปถึงขั้วหัวใจ

จินหม่วมัวหลับตาแน่นปากแน่นรวบรวมสติ ยอบกายคารวะ “บ่าว
คารวะท่านโหว คารวะคุณหนูสี่เจ้าค่ะ”

อวีผິนเหยียนไม่สนใจ ก้มลงอ่านหนังสือในมือ

อวีเซียงเล็กคิ้ว “ถูกเรียกว่าคุณหนูสามมาตลอด จู่ๆ ต้องเปลี่ยนเป็น
คุณหนูสี่ไม่ค่อยคุ้นเคยเลย”

จินหม่วมัวก้มหน้าต่ำ ไม่รู้ว่าสมควรต่อประโยคเช่นไร

อวีเซียงไม่อ้อมค้อม พูดตรงทันที “พวกเจ้าเรือนใหญ่ไม่เคยเห็นเรือน
หลังเล็กของข้าอยู่ในสายตา จำได้ว่าครั้งล่าสุดที่มาเยือนคือเมื่อแปดปีก่อน
ใช่หรือไม่ อีม ช่างเป็นแขกสูงศักดิ์จริง ๆ”

จินหม่วมัวหัวใจเต้นแรง เริ่มกระสับกระส่ายบ้างแล้ว แม้ฮูหยินจะ
ไม่ถามไม่ฟังเรื่องราวใดๆ ที่เกิดขึ้นในจวน แต่ไม่ใช่ นางหูหนวกตาบอด
สักหน่อย ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับอวีเซียงหลายปีมานี้ล้วนอยู่ใน
สายตาของฮูหยินทั้งสิ้น นับแต่วันนั้นที่สละขาทั้งสองข้างให้พี่ชาย ราวกับ
เด็กสาวสลัดความโง่งมในสมองออกไปด้วยเช่นกัน นับวันยิ่งคิดอ่านกระจำ
แจ้ง นับวันยิ่งดงามจับตา นับวันยิ่งรู้ความรู้จักรัหะ

ระยะเวลาสั้นๆ เพียงสี่ปีกว่าก็สามารถจัดการจวนโหวที่ละเหะให้เป็น
ระเบียบ ความสามารถไม่ต่างจากเหล่าคุณหนูจวนใหญ่ที่ได้รับการฝึกฝน
อย่างเข้มงวดเป็นเวลานานหลายปีเลย ไม่แปลกใจที่ฮูหยินผู้เฒ่าและท่านโหว
จะให้ความสำคัญกับนางมากขึ้นทุกวัน

คุณหนูสี่ไม่ใส่ใจฮูหยิน ไม่สนิทสนมกับคุณนุอรอง ทุกวันนี้เรือนของ
ฮูหยินและคุณนุอรองถึงได้มีตมณเช่นนี้ หรือสมควรกลับไปกล่อมฮูหยิน
ให้ฮึดสู้ แยกอำนาจในการปกครองจวนที่เดิมสมควรเป็นของนางอยู่แล้วกลับ
คืนมา มิเช่นนั้นจวนหย่งเล่อโหวหลังนี้คงตกเป็นของสตรีอื่นที่ไม่มีสายเลือด
อวีอยู่ในร่างแม่แต่น้อย

ความคิดมากมายตีกันในหัว จินหม่วมัวก้มหน้าซ่อนแวตาว้าวุ่น
ตอบด้วยน้ำเสียงนอบน้อม “เพราะฮูหยินยังโศกเศร้าเสียใจ ไม่ยอมให้คนที่
ไม่ไว้ใจเข้าไปใกล้ บ่าวถึงมิกล้าทิ้งนางมา คุณหนูโปรดอภัยด้วยเจ้าค่ะ”

อวี๋เซียงไม่สนว่าพี่ชายจะอ่านจบหน้าแล้วหรือยัง เอื้อมมือพลิกหน้ากระดาษให้เขา พุดไม่ช้าไม่เร็ว “ช่างรู้จักพุดเหลือเกิน ให้อภัยไม่ให้อภัย อันใดกัน ถ้าช้าไม่ให้อภัยเจ้า ท่านแม่คงร้องไห้จนน้ำตาท่วมจนโหวแน่ ไม่จำเป็นต้องอ้อมค้อม จงแจ้งมาเถิดว่าวันนี้มาด้วยเรื่องใด”

หลายปีที่ผ่านมาสูญหินของนางเลอะเลือน มองฟ้ามองต้นไม้อยู่ดี ๆ หันมองอีกทีก็กลับร้องไห้ น้ำตาท่วมเสียอย่างนั้น จินหม่วมัวเองก็หนักใจ ไม่น้อยเช่นกัน ได้ยินคำนี้ของอวี๋เซียงจึงตอบกลับเสียงเบา “สูญหินให้ป่าว มาขอป้ายคู่จากท่าน ถ้าแก่ห่อจิ้นชิวกำลังรออยู่ที่เรือนเจ้าค่ะ”

ครานี้่อวี๋เซียงถึงได้ปราชัยตามอง ถามว่า “ไม่รู้ระเบียบของจวนหรือ รายการสินค้าและใบยืมเงินอยู่ที่ใด นำมาให้ข้าดูที”

โชคดีที่แก่ห่อจิ้นชิวเตือนไว้ก่อนออกจากเรือน จินหม่วมัวถึงได้พก รายการสินค้ามาด้วย จินหม่วมัวรีบก้าวเท้าขึ้นหน้า มอบใบรายการสินค้าให้อวี๋เซียง

อวี๋เซียงเอื้อมมือรับ อ่านอักษรบนกระดาษ เพราะอวี๋ฝืนเขียนแบบขีด เขาถึงได้อ่านไปพร้อม ๆ กันด้วย

รอยยิ้มกว้างผุดขึ้นที่ริมฝีปากของอวี๋เซียง ทว่าในน้ำเสียงกลับไร้ความระรื่น “ดูสิว่าท่านแม่ใจกว้างมากเพียงใด กำไลลูกบิดไม้หอม กำไลลูกบิดหินปะการัง ปิ่นมรกตประดับไข่มุกจากทางใต้ ผ้าปักลายโบตันอย่างที่ใช้กันในวัง ผ้าไหมเนื้อดีสีทองอร่าม กระโปรงผ้าโปร่งปักลายผีเสื้อ...อยู่ข้างกายนาง มาสิบัสสิกว่า สิ่งที่เขาได้รับมิใช่ผ้าพับหรือเครื่องประดับ แต่เป็นยันต์อัปมงคล เหล่านั้น ข้าอยากถามนางเสียจริง ตกลงนางเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดข้าจริงหรือไม่”

แม้ในใจจะรู้ว่าตนมิใช่สายเลือดอวี๋ แต่คนอื่นไม่รู้วาทนรู้สักหน่อย อวี๋เซียงน้อยใจเมื่อเห็นมารดาร์กฏไม่เท่ากันนั้นเป็นเรื่องที่สมควรแล้ว

อวี๋เซียงก็เป็นคนเช่นนี้ ผู้ใดร้ายกับนาง ไม่ว่ามีตำแหน่งมีอำนาจมากเพียงใด ตนก็ต้องตอบโต้กลับ แม้อวี๋เมื่อยจี้จะระงับอารมณ์ได้ดี ทว่าอวี๋เซียงก็ยังหันเห็นแววตาอาฆาตยามนางมองตน เกลียดตนก็แล้วไป หาก

นางก้อเรื่องให้พี่ใหญ่ต้องเดือดร้อน อวี๋เซียงจะไม่มีทางทนอยู่เฉยเป็นแน่

จินหม่วมัวก้มหน้าต่ำ มิกล้าแม่แต่จะหายใจแรง ต่อหน้าท่านโหวผู้ใด จะกล้าพูดประโยค “เพราะเจ้ามิใช่สายเลือดอวี๋” ออกมากันเล่า ยิ่งไปกว่านั้น เพื่อรักษาชื่อเสียงของคุณหนูสาม พวกนางมีอาจไม่ยอมรับตำแหน่งคุณหนูสายตรงจวนโหวของอวี๋เซียง

อวี๋ผินเหยียนวางหนังสือในมือลงช้าๆ ปลอดภัยอ่อน “อย่าคิดมากไปเลย วันนี้พวกเราเติบโตใหญ่แล้ว ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเศษเสี้ยวความเมตตาของนางอีกต่อไป เป็นมารดาบังเกิดเกล้าหรือไม่ สำคัญกับพวกเราอย่างไร เจ้าชอบสิ่งใด พี่จะเป็นคนหามาให้เจ้าเอง ต่อให้เป็นดวงดาราบนนภา พี่ก็จะนำลงมามอบให้เจ้า”

รอยยิ้มงามปรากฏบนใบหน้าเศร้าหมองของนาง “ข้าไม่อยากจะดวงดารา ข้าเพียงอยากเคียงข้างท่านตลอดชีวิตเท่านั้น” ท่านคือโลกทั้งใบของข้า ขอเพียงมีท่านอยู่ แค่นั้นข้าก็สุขใจแล้ว

อวี๋ผินเหยียนไม่ปิดบังความอ่อนโยนในแววตา ยิ้มตาหยิ้มมองรอยยิ้มงดงามยิ่งกว่าบุปผาได้ในแผ่นดินของอวี๋เซียง

จินหม่วมัวมิกล้ามองกิริยาใกล้ชิดของสองพี่น้อง ในใจทวนคำของท่านโหวอีกครา สิ่งใดคือ “ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเศษเสี้ยวความเมตตาของนางอีกต่อไป” สิ่งใดคือ “เป็นมารดาบังเกิดเกล้าหรือไม่ สำคัญกับพวกเราอย่างไร” หรือท่านโหวตัดใจ ไม่คิดนับถือสูหยินเป็นมารดาแล้ว นั่นก็พอเข้าใจความรู้สึกของท่านโหวได้ ถูกมารดาเมินเฉยถึงลิปสี่ปีกว่า แน่นอนว่าเขาย่อมต้องเจ็บแค้น และการไม่ปิดบังความลำเอียงที่รักใคร่คุณหนูสามของสูหยิน นั้นยิ่งเสมือนมีดที่แทงลงกลางหัวใจของท่านโหว

ท่านโหวและคุณหนูสามล้วนเป็นบุตรธิดาในอุทรที่สูหยินคลอดออกมา เมินเฉยคนหนึ่ง รักใคร่คนหนึ่ง และคนที่นางรักซึ้งก็จะต้องออกเรือนเป็นคนของบ้านอื่น แต่อีกครั้งชีวิตที่เหลืออยู่ของสูหยินจะสุขสบายหรือไม่ นั่นต้องพึ่งพาท่านโหวมิใช่หรือ และกระทั่งครอบครัวสามีนางหน้าของคุณหนูสาม อย่างไม่รู้ก็ต้องพึ่งพาบารมีและอำนาจของท่านโหว เฮ้อ...ไม่รู้จริงๆ ว่า

สูญยินคิดสิ่งใด

ยามนี้ท่านโหวตตัดสัมพันธ์แล้ว วันคืนเบื้องหน้าของสูญยินและคุณหนูสามต้องไม่สุขสบายอย่างที่คิดแน่ ดูลิ เพียงชื่อของเก็นหนึ่งร้อยตำลึงก็ต้องออกไปกู้ยืมเงิน มีประมุขหญิงของจวนใดบ้างที่ตกต่ำเช่นนี้

จินหมั้วมัวคุกเข่าเขียนใบกู้ยืมเงิน ใบหน้าดำทมะมัน ตั้งใจว่าอีกครู่ต้องกลับไปยุผู้เป็นนายให้ลุกขึ้นสู้ให้จงได้

อวี๋เซียงรับใบกู้ยืมเงินมาอ่าน ส่งกลับให้หญิงชรา “เขียนวันที่ด้วย และเพื่อป้องกันความผิดพลาด ผู้ใดยืมเงิน ผู้นั้นต้องประทับลายนิ้วมือในใบกู้ยืม แฮ้อ...วันหน้าอย่าได้คิดใช้เงินก้อนใหญ่เกินตัวเช่นนี้อีก ครานี้เพราะเห็นว่าพี่สามเพิ่งกลับจวน เข้าถึงยอมอนุญาตให้เป็นกรณีพิเศษ มิเช่นนั้นหากไม่ใช่เทศกาลสำคัญ หรือมีเหตุจำเป็นจริงๆ ข้าไม่มีทางอนุญาตให้กู้ยืมเงินสามพันกว่าตำลึงอย่างเด็ดขาด”

เห็นจินหมั้วมัวหน้าบึ้งคล้ายไม่พอใจ อวี๋เซียงว่าเสียดาย “บอกท่านแม่ด้วยว่า แม้กระทั่งตัวข้าและท่านย่าหากใช้เงินเกินกว่าเบี้ยหวัดรายเดือนที่ได้รับ ล้วนต้องเขียนใบกู้ยืมเงินทั้งสิ้น มีเพียงพี่ใหญ่เท่านั้นที่ได้รับการยกเว้น นั่นเพราะพี่ใหญ่ต้องออกนอกจวนไปทำงานทุกวัน จะปล่อยให้ในมือว่างเปล่าขาดเงินได้อย่างไร เป็นเหตุจำเป็นอย่างที่มีอาจเทียบกับของพวกนาง”

อวี๋ผั้นเหยียนหัวเราะในลำคอ ชอบท่าทางเข้มงวดยามปกครองจวนของอวี๋เซียงเหลือเกิน

นั่นเพราะปกติลินช็อกินอยู่เรียบง่าย เวลาว่างหมดไปกับการสวดมนต์ จุดธูปหอม ค่าใช้จ่ายส่วนมากใช้ซื้อกระดาษ เท่งหมึก เทียน และธูปหอม เบี้ยหวัดรายเดือนร้อยตำลึงเงินเหลือเก็บเกือบครึ่ง และไม่เคยให้คนมาขอป้ายคำจากอวี๋เซียงมาก่อน

จินหมั้วมัวขมโหเสะ เขียนวันที่และประทับลายนิ้วมือลงในใบกู้ยืมหญิงชราถึงได้รับป้ายคำในที่สุด ขณะหมุนตัวออกจากห้อง ได้ยินเสียงของอวี๋เซียงดังขึ้น “ข้าก่อน ตั้งแต่พี่สามกลับมา ข้ายังไม่ได้ให้ของรับขวัญนางเลย เจ้านำไปด้วยเลยก็แล้วกัน”

จินหม่วมัวจำต้องหันกลับมา ยืนรอเงียบ ๆ

อวีผິ่นเหยียนอ๋วม่นองสาวไปนั่งหน้าโต๊ะเครื่องประตินิกม ปล่อยให้นางเลือกเครื่องประดับในกล่องเหล่านั้น เขาหยิบปิ่นบุปผาขึ้นเสียบมวยผมของนาง เอียงซ้ายขวาชื่นชมความงาม

อวีเซียงหยิบปิ่นทองคำสลักลายผีเสื้อขึ้นมาดู สายหน้า “ไม่ได้ ขึ้นนี้พี่ใหญ่เป็นคนมอบให้ซ้ำ” หยิบปิ่นทองคำฝังอัญมณีหลากสีขึ้นมา สายหน้าอีก “ขึ้นนี้พี่ใหญ่ก็มอบให้ซ้ำเช่นกัน ไม่ได้ ๆ”

เลือกกันกว่าครึ่งวัน คัดเครื่องประดับที่อวีผິ่นเหยียนมอบให้ออกมาถึงเพิ่งรู้ว่าเครื่องประดับทั้งหมดที่นางมีล้วนได้จากเขา หัวใจหวานล้ำราวกับเพิ่งกลืนน้ำผึ้งอีกใหญ่ อดเหลือบตามองพี่ชายไม่ได้

อวีผິ่นเหยียนทำเหมือนไม่รู้รู้สึกอันใด แท้จริงชื่นชอบแววตาที่มองแต่เขาของนางยิ่งกว่าสิ่งใด ยิ้มพลางเคาะนิ้วที่สันจมูกโด่ง

หลิวลี่เหินจินหม่วมัวใกล้จะเป็นลมแล้ว รีบยกหีบเล็กจับฝุ่นออกมา “คุณหนู นี่คือผ้าที่ท่านเพิ่งซื้อมาจากหอจีนชิวเมื่อเดือนที่แล้ว เป็นของใหม่ ยังไม่ได้เปิดฝาหีบเลยเจ้าคะ ไม่สู้มอบให้เป็นของขวัญคุณหนูสาม”

อวีเซียงยอมละความสนใจจากกล่องเครื่องประดับในที่สุด พุดเนิบช้า “เช่นนั้นเอาเป็นชิ้นนี้ก็แล้วกัน ฝากบอกพี่สามด้วยเถิด หากว่างก็มานั่งเล่น พุดคุยกับข้าบ้าง ข้าเดินไม่สะดวก คงไม่ได้ไปหาทางที่เรือนนั้น”

จินหม่วมัวรับคำเสียงดัง อ๋วมหีบผ้าเดินกลับเรือนของตน เสียเวลากว่าสองเด่อกว่าจะได้ป้ายคู่กลับไป สูหยินของตนย่อมต้องไม่พอใจเป็นแน่เฮ้อ... มีประมุขหญิงของจวนไต้บ้างที่มีชีวิตตกต่ำเช่นนั้น

52

เดิมหลินซื่อยังยิ้มหวาน แกะมวยผมบุตรสาวลง
ปีนปีกหวีลับ ผ่านไปหนึ่งเคอร์รอยยิ้มเริ่มจางลง ผ่านไปสองเคอไบหน้าบึ้งตึง
ส่งสาวใช้ออกไปตามจินหม่วมัวกลับมา

ถ้าแก่ห่อจิ้นชีวเปิดกล่องเล็กออก นำเสนอปีนระดับอันใหม่ บรรยากา
ศถึงได้ดีขึ้นเล็กน้อย

อีกครู่หนึ่งจินหม่วมัวเดินกลับเข้ามา

“เหตุใดถึงไปนานเช่นนี้” หลินซื่อถามเสียงเข้ม อวี๋เมี่ยวฉีลองปีนอัน
ใหม่ สองคันฉ่องทำราวกับไม่ได้ยินสิ่งใด

“ตอบนายหญิง คุณหนูสี่คันของอยู่นานกว่าจะเจอหีบนี้เจ้าคะ นางว่า
จะมอบเป็นของขวัญแต่คุณหนูสามของพวกเรา ด้วยเหตุนี้ถึงได้ใช้เวลา
นาน” จินหม่วมัวยื่นหีบที่อุ้มอยู่ออกมา เห็นคราบฝุ่นจับบนหีบ เห็นได้ชัดว่า
เป็นของที่ถูกรอวี๋เซียงทิ้งขว้างไม่สนใจ สีหน้าหญิงชราอึดอัดใจ รีบใช้ปลาย
แขนเสื้อเช็ดฝุ่นออก

ไบหน้าดำทะมึนของหลินซื่อถึงได้ดีขึ้นไม่น้อย ถ้าแก่ร้านจิ้นชีว
ร้องเสียงดัง “ไอ้หย่า นี่ไม่ใช่ผ้าไหมทอลายหงส์มังกรปักประดับดวงตาด้วย
ไข่มุกซึ่งมีอยู่เพียงชิ้นเดียวของพวกเราหรอกหรือ ช้าน้อยจำได้ว่าเป็นไข่มุก

เนื่องามเม็ดโตที่ทำได้ยากในแผ่นดิน แม้กระทั่งหีบบรรจุยังไม่ใช้หีบธรรมดาๆ เลยขอรับ ตัวหีบใช้ไม้หอมเนื้อทองทั้งท่อนแกะสลัก ฝาหีบสลักลายให้ถึงหลายดอก กลีบดอกงดงามอ่อนช้อยราวกับดอกไม้ถึงจริง ๆ”

พุดพลาจ้องหีบไม้ดำไม่กะพริบ ถ้ำแก๋ห่อจิ้นชีวถอนหายใจแผ่วเบา “คุณหนูเซียงเอ๋อร์ช่างใจป้ำเหลือเกิน หีบนี้อยู่ในหอของพวกเราตั้งหลายปี นางบอกว่าซื้อก็ให้คนยกไปเก็บทันที ทุกครั้งที่ซื้อขายล้วนเป็นเช่นนี้...”

ทว่าวันนี้ช่างน่าประหลาดเหลือเกิน จวนหยงเล่อโหวจู่ ๆ กลับมีคุณหนูสามปรากฏกาย บอกว่านางเป็นฝาแฝดของคุณหนูเซียงเอ๋อร์ แต่ได้กับสาวทั้งสองกลับไม่มีส่วนใดที่คล้ายคลึง รูปร่างหน้าตา ผิวพรรณ กระทั่งน้ำเสียง หรือท่าทาง ไม่รู้จริงๆ ว่าคุณหนูสามคนนี้โผล่มาจากที่ใดกันแน่

ช่างเถิด ขอเพียงได้กำไรกลับห่อจิ้นชีว เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

ถ้ำแก๋ห่อจิ้นชีวตัดสินใจได้ในที่สุด เอ่ยชมของที่อวีเซียงมอบให้ไม่หยุด หลินชื้อยืมหน้าบาน ส่งป้ายคู่ต่อให้ทันที “นำไปเบิกเงินเถิด”

“ขอบคุณฮุหยินที่เมตตาขอรับ วันหน้าหากต้องการสิ่งใดโปรดให้คนมาแจ้งข้าน้อยเถิด ข้าน้อยจะรับนำผ้าและเครื่องประดับที่งามที่สุดในเมืองหลวงมาให้เลือก รับประกันว่าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวังแน่นอนขอรับ” ถ้ำแก๋ห่อจิ้นชิวยิ้มตาหยีขณะรับป้ายคู่ จนเดินพ้นประตูเรือนออกมาแล้วถึงได้ถอนหายใจยาว

หลินชื้อสั่งให้จิ้นหม่วมัวเก็บข้าวของเครื่องประดับที่วางเรียงรายบนโต๊ะบนพื้น หันกลับมาเห็นบุตรสาวนั่งร่ำไห้หน้าหีบให้ถึงที่เปิดฝาออกแล้ว

“ฉีเอ๋อร์ เจ้าเป็นอันใดไป หรือมีผู้ใดกล้ำรังแกเจ้า” หลินชื้อรีบเดินเข้ามากอดบุตรสาว

“ท่านแม่ หีบใบนี้ล้ำค่าเหลือเกิน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผ้าพับที่วางอยู่ด้านใน” อวีเมียวฉีเอ๋อ่มือสัมผัสหีบไม้ น้ำตารินไหลอาบแก้ม “เป็นของล้ำค่าอย่างที่ข้าไม่เคยเห็นในจวนสกุลเส้น ลิปสี่ปีกว่าที่ต้องตระกล่าวลำบาก สิ่งของตรงหน้าทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ข้าไม่เคยคาดฝันว่าชีวิตนี้จะได้จับต้อง แต่

ความเป็นจริงทั้งหมดนี้คือของของข้า ของของข้าที่ถูกนางแย่งไป! ท่านแม่ แม้กระทั่งผ้าสักพับหรือเครื่องประดับสักชิ้น หากนึกอยากได้ยังต้องขออนุญาตจากนางก่อน ตกกลางแล้วผู้ใดกันแน่ที่เป็นบุตรสาวที่แท้จริงของจวนโหว หากต้องใช้ชีวิตอย่างต้องคอยระวังสีหน้าของนางตลอดไป แล้วข้าจะกลับจวนโหวมาไย ไม่สู้ส่งข้าออกนอกเมืองยังจะดีเสียกว่า!”

ยิ่งพูดยิ่งสะเทือนใจ ล้วงถุงผ้าปักลายดอกบัวออกมาจากอกเสื้อ นำเสียงแหบพร่า “ท่านแม่ ในจวนนี้นอกจากท่านแล้ว มีผู้ใดที่เห็นหัวข้าอีก ท่านดูของรับขวัญที่ท่านยามอบให้ข้าสิเจ้าคะ เป็นเพียงยันต์แคล้วคลาดแผ่นหนึ่ง ยันต์ธรรมดาๆ ที่ซื้อหาได้ทุกวัด นางกลับมอบให้ข้า หลานสาวตัวจริงที่พลัดพรากจากบ้านถึงสิบสี่ปีกว่า เพื่อรับขวัญนั้นไม่ใช่ไม่ยินดีรับข้าเป็นหลานหรือเจ้าคะ!”

แท้จริงอวี๋เมี่ยวฉีเข้าใจผิดแล้ว ยันต์แคล้วคลาดแผ่นนี้มีใช้ซื้อหาได้ทั่วไป แต่เป็นยันต์ที่ปรมาจารย์ซูไห่เขียนถวายพรให้ด้วยตนเอง บนแผ่นดินต่ำฮั่นมีเพียงแผ่นเดียวเท่านั้น เป็นของที่คนเขายินดีปล้นฆ่า ยินดีมอบทรัพย์สินทั้งสกุลเพื่อให้ได้ครอบครอง อวี๋เซียงต้องสวดมนต์จุดธูปหอมกับปรมาจารย์ซูไห่อยู่นาน กว่าเขาจะยอมเขียนให้ในที่สุด

น่าเสียดายที่ความหวังดีของหญิงชรากลับถูกมองในแง่ร้าย อวี๋เมี่ยวฉีไม่เพียงไม่ซาบซึ้ง ทั้งยังไม่พอใจของขวัญที่ได้รับแม้แต่น้อย

หลินซื่อโมโหทันทีที่ได้ยิน ตะโกนด่าสูญยิบผู้เฒ่าที่ลำเอียง เดินออกนอกห้องจุดไฟเผายันต์แคล้วคลาด พิริบตาเดียวยันต์ล้ำค่าไม่เหลือแม้กระทั่งเก้าถ่าน

หลินซื่อเดินกลับเข้าห้อง กอดบุตรสาว ปรลอบเสียงแผ่วเบา “ฉีเอ๋อร์ ไม่ต้องร้องให้อีกแล้ว นับจากนี้เป็นต้นไปแม่จะไม่ยอมให้ผู้ใดรังแกเจ้าอย่างเด็ดขาด ดีซู่อย่างไรแม่ก็เป็นประมุขหญิงของจวน พักผ่อนมาสิบสี่ปีกว่า ถึงเวลาที่สมควรทวงอำนาจกลับคืนมา มาดูกันว่าเป็นผู้ใดกันแน่ที่ต้องล่าถอย!”

“ท่านแม่ มีเพียงท่านคนเดียวเท่านั้นที่รักลูก ชีวิตต่อจากนี้ของลูก อยู่ในกำมือของท่านแล้วเจ้าคะ!” อวี๋เมี่ยวฉีซบหน้าลงแนบอกมารดา ดวงตา

ที่ยังแวววาวไปด้วยหยาดน้ำตาทอประกายอำมหิต

จินหม่วมัวเตรียมถ้อยคำมากมายเพื่อเกลี้ยกล่อมให้ผู้เป็นนายลุกขึ้นสู้ ถ้อยคำใดที่สมควรพูด คุณหนูสามล้วนพูดแทนทั้งหมดแล้ว หากซูหยิน ยึดอำนาจปกครองจนกลับมาได้จริง วันหน้านางคงได้เลื่อนขั้นเป็นหม่วมัว ผู้ดูแลระเบียบจวนเป็นแน่ หญิงชราก้มหน้าต่ำซ่อนรอยยิ้มสมใจ

เรือนหลักจวนหย่งเล่อโหว ซูหยินผู้เฒ่ากำลังอ่านหนังสือสวดมนต์ เห็น หว่านชิวเข้ามากระซิบบางสิ่งกับหม่าหม่วมัว ได้ยินประมาธว่า “ซูหยิน” “ไม่ยินดี” “เผาทิ้งแล้ว” “โมโหจัด” แว่วลอยมา

หม่าหม่วมัวหน้าเปลี่ยนสี ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับเหงื่อ

“คุยอันใดกัน เหตุใดต้องลดเสียงเบาไม่ให้เข้าได้ยิน” ซูหยินผู้เฒ่า พลิกหน้ากระดาก เอ่ยถาม

หม่าหม่วมัวไล่หว่านชิวให้ออกจากห้อง สีหน้าแววตาลังเล

ซูหยินผู้เฒ่าหัวเราะ “ต้องเกี่ยวกับนางปีศาจสกุลหลินอย่างแน่นอน รีบเล่าเร็วเข้า!”

หม่าหม่วมัวคุกเข่าแทบเท้า พูดเสียงเบา “นายหญิง คุณหนูสามว่า ท่านไม่ยินดีรับนางเป็นหลาน ถึงได้มอบยันต์แคล้วคลาดธรรมดาๆ ที่ซื้อหา ได้ทุกวัดให้เป็นของขวัญ รับขวัญ ซูหยินโมโหจัดเมื่อได้ฟัง นางจุดไฟเผายันต์ แผ่นนั้นทิ้งแล้วเจ้าค่ะ”

หลังแนชัตเรื่องหลานสาวทางสายเลือดเกิดไต้ดาวหายนะ ซูหยินผู้เฒ่า รบเร้าให้อวีเซียงไปสวดมนต์จุดธูปหอมที่วัดเจ็ญกั้ว ทำตัวสนิทสนมพูดคุย กับปรมาจารย์ชู่ไห่สี่ปีกว่า รวมๆ แล้วซูหยินผู้เฒ่าต้องบริจาคเงินกว่าหนึ่งหมื่น ตำลึงเงิน ปรมาจารย์ชู่ไห่ถึงยอมเขียนยันต์ให้...จู่ๆ หลินชื้อเผาทั้งเซ่นนั้นหรือ

เผาแล้วก็แล้วไปเกิด หลินชื้อยังดำท้อซูหยินผู้เฒ่าด้วยถ้อยคำหยาบคายชุดใหญ่ หากเคารพนับถือนางในฐานะแม่สามี หลินชื้อคงมิกกล้าเช่นนี้ ช่างอกตัญญูไม่รู้คุณคน เลี้ยงไม่เชื่อจริงๆ!

หม่าหม่วมัวโกรธเคืองจนอยากเล่นไปตบหน้าหลินชื้อและอวีเม่ยวฉี

แรงๆ ลักหลายครั้ง

ซูหยินผู้เฒ่าไม่เพียงไม่มีโทษ กลับหัวเราะเสียงแผ่วเบา “ยังคงเป็นเหยียนเอ๋อร์ที่พูดถูก อวี๋เมี่ยวฉีเป็นคนใจแคบ จดจำแค้นลิมเลือนบุญคุณจริงๆ สมควรรักษาระยะห่าง ห้ามเก็บนางไว้ใกล้ตัวเด็ดขาด ต่อให้ข้าเมตตานางอย่างไร ไหนเลยจะมีบุญคุณเท่าสามีภรรยาสกุลเลิ่นที่เลี้ยงดูนางมาตั้งแต่แบเบาะ กระทั่งมารดาสกุลเลิ่นนางยังตั้งใจทิ้งมาได้ นับประสาอันใดกับหญิงชราอย่างข้า ช่างเถิด วันหน้าไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับนางก็แล้วกัน ปีหน้าปีโน้นเมื่อปักปันเรียบร้อยแล้วก็รีบหาบารุขสักคนให้นางแต่งงานออกไปให้ไกล ทำเหมือนที่จะทำกับซืออวี่นั้นแหละ จบเรื่องกันเสียที”

หม่าหม่ามัวพยักหน้าเห็นด้วย นิ่งเงียบครู่ใหญ่ถึงพูดอีกครา “หว่านชิว ยังว่าซูหยินมีแผนจะแย่งอำนาจปกครองจวนคินมาจากคุณหนูเซียงเอ๋อร์ นายหญิง ท่านว่า...”

ฟังมาถึงประโยคนี้ ซูหยินผู้เฒ่าโมโหบ้างแล้ว “ทวงอำนาจปกครองจวนคินหรือ ตัวนางนะหรือ จวนโหวในวันนี้มิใช่จวนโหวละเทะในวันก่อนอีกต่อไปแล้ว ด้วยความสามารถอันน้อยนิดที่นางมี เกรงว่าจะคุมไม่อยู่แน่สิ! หากนางกล้าเอ่ยปากขอ ข้าก็กล้าคืนทั้งหมดให้นางเช่นกัน!”

หม่าหม่ามัวอ้าปากค้าง เตือนผู้เป็นนาย “นายหญิง หากเกิดเรื่องวุ่นวายจะทำเช่นไรเจ้าคะ”

เป็นเหมือนที่หญิงชราว่า จวนโหวในเวลานี้เปลี่ยนไปจากเดิมอักโข ถึงอวี๋ผິ่นเหยียนจะเป็นยอดแม่ทัพของแผ่นดิน แต่อำนาจที่แท้จริงเป็นของฮ่องเต้ต่างหาก เขาเป็นเพียงอาวุธที่ฮ่องเต้ใช้เพื่อกรุยทางสู่บัลลังก์มังกรให้รัชทายาทที่เท่านั้น หลายปีที่ผ่านมามีผู้มีขุนนางก็ครอบครวั ชนชั้นสูงก็ครวัเรือนที่ต้องล่มสลายเพราะอวี๋ผິ่นเหยียน และไม่รู้ด้วยว่าภายหน้าเขาต้องล้มล้างอีกที่สกุล ด้วยเหตุนี้ จวนหย่งเล่อโหวจึงจำต้องรักษาสถานะให้มั่น ไม่สมควรสนทนากับผู้ใดเกินพอดี

ไม่ใช่เพียงอวี๋ผິ่นเหยียนผู้เดียวที่ต้องกระทำ ทว่าหมายถึงจวนหย่งเล่อโหวทั้งบนล่างที่ห้ามก้าวขาข้ามเส้นที่ฮ่องเต้ขีดไว้ ลึบกว่าผืนผ่านอวี๋เซียง

ปกครองดูแลจนอย่างดี อย่างที่ซูหยินผู้เฒ่าไม่คิดว่ามีผู้ใดทำได้ดีไปกว่า อวี๋เซียงอีกแล้ว นางคาดไม่ถึงว่าเด็กสาวจะเฉลียวฉลาดเช่นนี้ กระทั่งประสงค์ ของฮ่องเต้ก็ยังคาดเดาได้ จนถึงขั้นที่ตนไม่ต้องเตือนแม่แต่ครั้งคำ

ก่อนเลอะเลือน หลินซือเองก็นับเป็นสตรีฉลาดนางหนึ่ง แน่หนอนว่า นางฉลาดอย่างที่สตรีสมควรเป็น เช่นคิดบัญชีหรือแบ่งงานภายในจวน ไม่ใช่ฉลาด อ่านเหตุการณ์ทะเลาะปรุปรองกว้างไกลอย่างเซียงเอ๋อร์

หากมอบอำนาจปกครองจวนคืนหลินซือในเวลานี้ จะไม่ยิ่งเป็นการ สุ่มพินเผาจวนหรือ

ซูหยินผู้เฒ่าถอนหายใจ โบกมือ “หากนางอยากได้นัก ข้าก็จะคืน ให้นาง แต่ไม่ว่าอย่างไรข้าและเซียงเอ๋อร์กี้ต้องเฝ้าจับตามองไม่ห่างเป็นแน่ เพื่อให้พี่ชายออกไปทำงานนอกจวนด้วยความสบายใจ เซียงเอ๋อร์ทุ่มเทร่างกาย แรงใจดูแลจวนจนเลือดตาแทบกระเด็น ด้วยนิสัยไม่มั่นคงไม่อดทนของ หลินซือ เชื่อเถิด ปกครองจวนได้ไม่กี่เดือนนางต้องรีบคืนอำนาจกลับมาให้ พวกเราเป็นแน่ นางเก็บตัวอยู่แต่ในห้องตั้งหลายปี ใช้ชีวิตอย่างเลอะเลือน ไม่สนซ้ายขวา ข้าถึงหาความผิดของนางไม่พบ ครานี้ถ้านางก่อเรื่องวุ่น จะเป็นโอกาสเหมาะให้ข้าโยนหนังสือหย่าใส่หน้านางมิใช่หรือ มีหลักฐานอยู่ ตรงหน้าเช่นนี้ แล้วบ้านเดิมของนางจะเถียงสิ่งใดซ้ำได้อีก”

ได้ฟังประโยคนี้ หม่าหม่ามัวถึงเพิ่งเข้าใจความคิดของซูหยินผู้เฒ่า จริงอย่างที่นายของนางว่า คิดถึงสามีผู้ล่วงลับไม่ถือเป็นความผิดแต่อย่างใด ครานี้เหมือนว่าซูหยินผู้เฒ่าจะหมดความอดทนแล้วจริงๆ

“แล้วท่านโหว...” หม่าหม่ามัวพิมพ์ำ

“เจ้าคิดว่าเหยียนเอ๋อร์ยังนับนางเป็นมารดาอยู่หรือ” ซูหยินผู้เฒ่า แค้นยิ้มเย็น ก่อนหน้านั้นเพราะเห็นแก่หลานชาย นางถึงได้ซ่มอารมณ์ยอม ละเว้นหลินซือ ครานี้หลังรับอวี๋เมี่ยวฉีกลับจวน นางถึงรู้ความในใจของ หลานชายในที่สุด หลานชายของนางไม่นับหลินซือเป็นมารดาอีกแล้ว แม้ กระทั่งอวี๋เมี่ยวฉีเขาก็ไม่รับเป็นน้องสาว มิเช่นนั้นเหยียนเอ๋อร์คงไม่เมินเฉย เด็กสาวเช่นนี้หรือ

“นางไม่นับท่านโหวเป็นบุตร ท่านโหวจึงไม่นับนางเป็นมารดา ในหัวใจนางมีท่านโหวอยู่ที่ใดกันเล่าเจ้าคะ หายใจเข้าหายใจออกล้วนมีแต่คุณหนูสามไม่คิดบ้างเลยว่าการที่มีชีวิตสุขสบายทั้งหมดนี้เป็นเพราะผู้ใด” หม่าหม่ามัดถอนหายใจ

ซูหยินผู้เฒ่าถอนหายใจยาวเช่นกัน หลับตาก็มหันหน้าบิ่ลู่กัประคำ

อีกทาง หลินซือยังไม่รู้ว่าในเรือนของตนนอกจากจินหม่ามัดแล้ว สาวใช้บ่าวไพร่ทั้งหมดล้วนเป็นคนของซูหยินผู้เฒ่าและอวี๋เซียง หลินซือยังหลงคิดว่าตนเป็นประมุขหญิงของจวนคนเดิมเมื่อสิบสี่ปีก่อนที่พูดหนึ่งไม่มีผู้ใดกล้าเถียงสอง

อวี๋เมี่ยวฉีไม่รู้เบื่่องลึกเบื่่องหลัง เห็นมารดาบิ่ปาก สีหน้าม่นอกม่นใจ สองแม่ลูกวางแผนว่าจะเอยปากกับซูหยินผู้เฒ่าอย่างไร จนยามไฮ้สามเค่อถึงได้เคลิ้มหลับไป

เช้าตรู่วันถัดมา อวี๋เมี่ยวฉีตั้งใจแต่งกายให้งามที่สุด เดินจงมือหลินซือไปคารวะเข้าซูหยินผู้เฒ่าที่เรือนหลัก